

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 26 -- jaargang 4
mei 2005

“ Quote

”

Auteur quote

Een duurzaam triootje
Fuck You Ann Nelissen
CalcUÅ: flopperdeflopperdeflop

*Studentes van plezier:
bijverdienen in de roze sector*

Met de tetten bloot

De examens zijn in zicht en we horen her en der reeds klagen over de vele uren hersenarbeid die eenieder van ons zal gaan verrichten de komende maanden. Al hoeven we niet te klagen, getuige het volgende voorbeeld. In Nederland moeten een twintigtal leerlingen vliegtuigtechniek al hun afgelegde examens sinds 2001 overdoen wegens het niet compatibel zijn aan een Europese richtlijn. De studenten kunnen nu de ongeldige examens opnieuw afleggen, zonder voor de kosten te moeten opdraaien. Dat zou er nog aan moeten mankeren.

 Vaak hoor je klagen over hoe erg het wel gesteld is met de tradities in het studentenleven. Alsm

minder volk voelt zich blijkbaar geroepen om deel te nemen aan wat studentikoos verzet na de colleges. Om de cantussen volgend academiejaar wat extra cachet te geven en een gedegen inleiding te bieden, organiseert Student op 9 mei het cantorenconvent. Je leert er alles over het wat, hoe en waarom van de betere cantus. Voor meer informatie kan je terecht op www.cantorenconvent.be

 Al dan niet een verbod op het dragen van religieuze symbolen in België? Aan de universiteit van Cambridge ontstond er grote heisa door het invoeren van een verbod op het dragen van kilts en militaire uniformen op officiële universitaire plechtigheden. Luid klinkt het protest en velen maakten reeds duidelijk ook op toekomstige plechtigheden hun natio-

nale trots te zullen dragen.

 Minister Onkelinx besliste onlangs dat de volksjury in de assisenrechtspraak moet blijven bestaan. Wel zal de assisenprocedure drastisch worden hervormd. Een Amerikaans jurylid denkt er het zijne van. Hij zat té overtuigend te geeuwen tijdens een zitting en kreeg daarvoor een boete van 100 dollar.

 Op kennis staat geen leeftijd. Dit dacht ook een 81-jarige Chinees die zich inschreef voor de universitaire toelatingsexamens. Ondanks zijn respectabel aantal levensjaren wil de man toch zijn levensdroom, het behalen van een universitair diploma, in vervulling zien gaan.

 Met hard werken kom je er wel.

Dat dacht ook een Zuid-Koreaanse man die na 272 keer proberen slaagde in zijn theoretisch rijexamen. Vijf jaar lang was hij vaste klant in de rijsschool, die nu hoogstwaarschijnlijk een groot deel van haar omzet ziet dalen.

 “Nog één glas wodka”, klinkt het in het bekende lied. Een groep Indische apen ging een avondje stappen en dronk een fles vers bereide alcohol leeg. Dorpsbewoners trachten de benevelde dieren weg te jagen, waarbij enkele dorpelingen zelf gewond raakten. De primaten besloten dan toch maar, te voet weliswaar, richting woud terug te keren.

Michiel Verbist

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campusen Drie Eiken, Middelheim en Stadscampus.

Oplage: 3.000 exemplaren

V.U.: Kristof De Pooter, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo

Hoofdredacteur: *Kristof De Pooter*
Redactiesecretaris: *Thomas Vanhees*

Eindredactie: *Filip Colson, Michiel Verbist en Valérie Wechuysen*

Redactie: *Bart Braem, Wojciech De Roeck, Matthias Debruyn, Johan Diels, Ciska Hoet, Kevin Jorissen, Mehdi Koocheki, Wim Le Page, Wim Marivoet, Raïssa Mouyekure, Ewald Peters, Katharina Smets, Olivier Van de Vyvere, Jef Van Hoofstat, Stijn Vandecasteele, Tomas Verachtert en Evelien Wouters*

Fotografie: AMOZ

Illustraties: *Wim Le Page*
Vormgeving: *Kristof De Pooter en Thomas Vanhees*

Puzzel: *Rafael Bocklandt*

Werkten mee aan dit nummer: *Tom Geens, Christoffel Hendrickx en Koen Sels voor de Schrijfacademie; Raf Huybrechts en Goedroen Van Hove*

PR & Marketing: *Kelly Dorekens*

Met dank aan onze onderbuurvrouw voor de jarenlange steun

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.dwars.ua.ac.be>

Edit.

i
n
h
o
u
d
s
t
a
f
e
l
d
w
a
r
s
2
6

2-3	SMS & Colofon/Editoriaal	
4-6		AIDS CEO
7	UAstubiief	Peter Piot
8	Kulum: Judas Taddeüs	
9	Wiet u wat?	
10-11		Waar leg je de lijn? Interview met een student die gebruikt
12	<i>Apén aan de Schelde</i>	
13	De conciërge van de Stadscampus vertelt	
14	Associatie?	
15	De eerste 3 seconden op een bus	
	CeNtErFoLd:	Het regent in Israël en Palestina
18	Niet onopgemerkt geopend	Een nieuwe bibliotheek voor Antwerpen
19	Interview met Michael Vandebril	
20		Daag eens een prof voor de rechter
21	 Het Harig Monster	
22-23	16+ Het leven zoals we denken dat het is?	
24-25		Oud UA-studente in de Moslimexecutieve
26	Kultuur met een grote C	
27	Voor u bekeken: filmrecensies	
28	Houden van ..	
29	Column: Girl Power	
30		Pashokjes van plezier
31	 tudentenliederen: Samen op de campus	Volxkeuken

Even slikken

Interview met een studente-prostituee

Sexy, volslanke en intelligente studente verwent... Discreet, hygiënisch en privé. Tel. ... Tientallen advertenties als deze bevolken de zoekertjespagina op studentensites als student.be. Zowel mannelijke als vrouwelijke studenten laten zich verleiden door de euro's van welgestelde zakenmannen. Escortbureaus, zich bewust van het nieuwe gat in de markt, zijn koortsachtig op zoek naar vers studentenvlees. Zijn studenten zo arm dat er niets anders meer opzit dan hun lichaam te verkopen? Of vervallen zij in een luxe-leventje, dat enkel gefinancierd kan worden door een nogal ongewone studentenjob? *dwars* brengt het verhaal van een vierentwintigjarige studente bio-ingenieur die in de prostitutie stapte. Zonder gêne doet ze haar verhaal.

dwars Dacht je vroeger anders over prostitutie dan nu?

Vroeger vond ik dat verschrikkelijk hé! Dat was toch ongehoord; zoiets kon gewoon niet. Maar zo ervaar ik dat nu helemaal niet. Ik ben ermee begonnen uit geldgebrek: ik woonde op straat en had geen ouders om op terug te vallen. Ik wist dat ik moest gaan studeren om ergens te geraken, om terug de kleine dingen des levens te kunnen appreciëren. Eerst heb ik in de horeca gewerkt, maar dat doe ik nu alleen nog om op papier een inkomen te hebben. Ik kan mijn studies betalen en behoorlijk rondkomen. Het stelt me ook in staat goede

doelen te steunen, ik schenk bijvoorbeeld af en toe geld aan dierenasielen. Ik zie het zo: ik ontfutsel overspelige mannen een pak geld en doe er tenminste iets nuttigs mee. Trouwens, ze verdienen dat geld niet en ze verdienen het al helemaal niet om met een knappe vrouw naar bed te mogen.

dwars Hoe ben je op het idee gekomen?

Wel, een vriendin van me deed het en ik nam soms de bewaking voor mijn rekening, want zoiets doe je nooit alleen. En dan hoor je het geld knisperen tussen de vingers...

Ik wou het voor één keer zelf probe-

ren en dacht dat het helemaal niet ging lukken. Maar het viel mee: seks mét en seks zonder liefde is iets totaal anders.

dwars Hoe gaat dat in zijn werk met de klanten?

Ze bellen eerst voor een afspraak. Als ze binnenkomen beslis ik of het doorgaat of niet.

Als ze zich niet gedragen, hebben ze pech. Het gaat me niet om hun uiterlijk, maar ze moeten wel manieren hebben en een condoom gebruiken. Er is een hele grote hond in de kamer en als ze dat niet willen, dan mogen ze direct vertrekken. Muziek is ook geen optie, want ik heb drie alarmen laten installeren.

Er is altijd iemand in de kamer ernaast die meteen kan ingrijpen.

dwars Heb je echt zoveel beveiliging nodig?

Toch wel, mannen kunnen enorm

opdringerig zijn, maar vrouwen zijn er goed in om hen in te tomen. Wij zijn zo geslepen dat wij iedere vent klein krijgen.

Je moet wel mentaal sterk staan en het doel voor ogen houden: ik weet verdomd goed wat ik wil, ik wil studeren. En ik hou nog een aardig bedrag over om goed te kunnen leven.

dwars Hoeveel verdien je dan?

Ik vraag tweehonderd euro per uur waar een deel kosten aangaan: de advertentie bijvoorbeeld en de bewaking. Ik hou dan ongeveer honderdvijftig euro over. Per maand varieert het van 1500 tot 8500 euro. Dat is even slikken hè?!

dwars Valt deze job wel te combineren met je studies?

Qua tijd lukt het wel. Soms is het wat moeilijker, want de geestelijke voorbereiding kost veel energie. Er zijn ook dagen dat ik niet vooruitkom door mijn

“Wij zijn zo geslepen dat wij iedere vent klein krijgen.”

menstruatie of dagen dat ik gewoon geen zin heb.

dwars Is je leven drastisch veranderd?

Vroeger dacht ik dat ik het lelijke eendje was, maar na al die blote lijven voel ik me HOT. Ik had vroeger seksuele problemen en die zijn nu opgelost, precies door dat verschil tussen seks met en seks zonder liefde. Met je vriend vrijen is totaal anders: hij wil dat je je ook goed voelt.

dwars Met wie deel je dit geheim?

Alleen mijn beste vriend en mijn beste vriendin weten ervan, voor de rest niemand. Ook niet mijn ex-vriend.

dwars Stel, je hebt een relatie waarin je echt toekomst ziet. Wat doe je?

Ik zou het wel zeggen, maar ik zou het niet opgeven als ik dat niet wil. Het is zo verschillend: seks mét liefde is je hart geven, zonder liefde is het gewoon je job. Een man moet daar tegen kunnen, anders wil hij een vrouw alleen maar ter bevestiging van zijn eigen ego. Dat heeft niets te maken met trouw zijn; niemand is trouwer dan ik. Ik zou wel afspraken maken, als hij bijvoorbeeld niet wil dat er iemand aan mijn navel zit, zou ik dat ook niet laten gebeuren.

dwars Hoe voelt het een dubbelleven te

leiden? Ken je die serie Alias? (een undercoveragente moet telkens in een andere omgeving onder een andere identiteit infiltreren nvdv.)

Zo voel ik mij. Daarstraks bijvoorbeeld kwam ik nog een klant tegen op straat: hij reageerde niet want hij schaamde zich dood. En terecht! Smerige overspelige zak!

Mannen kunnen echt smeerlappen zijn: ze zijn lief tot het op de seks aankomt en dan worden ze een beest. Verschrikkelijk. Ik herken meer en meer die blik bij mannen. Voor mij nooit meer zo iemand.

Mijn vorige vriend was wel oké: hij stopte tenminste als ik dat wou. Hij genoot er gewoon van om bij mij te zijn.

dwars Ben je ooit al in contact gekomen met een escortebureau? (deze bureaus plaatsen zoekertjes om studentes te ronselen nvdv.)

Net zoals bij een bureau heb ik een bewaker, maar het verschil is dat de meisjes bij een escorteservice dertig of veertig procent van wat ze verdienen weer moeten afgeven. Dat vind ik uitbuiting. Het leunt dicht aan bij pooierschap en dat is nog altijd bij wet verboden.

dwars Hoe lang wil je dit nog doen?

Tot ik een grote boerderij kan zetten met machtig veel grond eromheen. Daarop zet ik een asiel en dan neem ik iemand in dienst. Ik zie het allemaal gebeuren via een vzw die zichzelf onderhoudt. Ik studeer voor bio-ingenieur omdat het me

interesseert, maar niet meteen met de bedoeling ooit dat beroep uit te oefenen. Maar wie weet...

dwars Welke raad zou je geven aan andere meisjes in jouw situatie?

Kom naar mij! (lacht) Er zijn zo van

die clichés als 'bezint eer ge begint', maar daar kom je niet veel verder mee natuurlijk. Mijn raad: ga niet naar een escortebureau, bespreek het met andere mensen en zorg dat je een klankbord hebt. Je mag er zowel geestelijk als lichamelijk niet alleen voor staan.

P.S.: Dit interview gebeurde telefonisch omdat deze studente anoniem wilde blijven.

Anja Goyens, Sebastiaan Hartmann,
Robin Leemans en Sophie Van Dijck

Put on the red light

Villa Tinto en de overblijfselen van het schipperskwartier

Megabordeel Villa Tinto is met zijn gewaagde design en knalrode interieur een opvallende nieuwkomer in het Antwerpse Schipperskwartier. Deze buurt staat meestal in een negatief nachtlucht, maar de tintelende villa aan de Verversrui zou het imago van de rosse buurt wat moeten opkrikken. Berichten over geweld, gebrek aan hygiëne en illegale prostituties halen iets te regelmatig de krantenkoppen. Met Villa Tinto krijgt het oudste beroep ter wereld een nieuw, clean en veilig uithangbord - dat is toch de bedoeling.

Legaal is veilig

De Antwerpenaar weet maar al te goed dat prostitutie over het algemeen niet wordt gewaardeerd. De laatste jaren drong het stadsbestuur de gedoogzone voor raamprostitutie steeds verder terug tot de huidige drie straten: de Verversrui, de Schippersstraat en de Vingerlingstraat. Toch moet je bij de uitwerking van een prostitutiebeleid rekening houden met de gevaren die aan het (gedeeltelijk) bannen van de stiel verbonden zijn. Een legalisering van het beroep in een

veilige omgeving als Villa Tinto is niet alleen voor de prostituees en hun klanten een goede zaak, maar voor iedereen. In de illegaliteit en zonder enige controle leidt prostitutie tot geweld, onhygiënische werkomstandigheden en uitbuiting. Iedereen kent wel de boeken van Chris de Stoop over vrouwensmokkel, *Ze Zijn zo lief, meneer* en *Zij kwamen uit het Oosten*. Het thema is weer brandend actueel door *Matroesjka's*, de serie die momenteel op VTM loopt. Naast vrouwenhandel is

ook pooierschap een bekend probleem dat enkel door streng toezicht kan bestreden worden. Prostitutie speelt in op een menselijke basisbehoefte en heet dus niet voor niets 'het oudste beroep ter wereld'. Toch heeft het vak nog vaak te kampen met hypocrisie.

Als prostitutie niet zou bestaan, dan kon "een broek vol goesting" wel eens op een meer schadelijke manier een uitweg vinden en bijvoorbeeld leiden tot verkrachting - zo luidt het cliché. Prostitutie niet steeds verder terugdrin-

gen, wel legaliseren en controleren is dus de boodschap.

Villa van vertier

Op 3 januari 2005 opende de Villa haar deuren. Het pand staat in de nieuw aangelegde straat die de Verversrui met de Schippersstraat verbindt. Er zijn in totaal 51 kamers, waarin de klok rond gewerkt kan worden. Een soort Melrose Place voor hoertjes dus, met oog voor beroepsgebonden voorzieningen. In Villa Tinto primeert

veiligheid. Wanneer een prostituee voor het eerst een kamer huurt, controleert de conciërge haar identiteitskaart en neemt digitale vingerafdrukken die later nodig zijn om toegang te krijgen tot een kamer. Om te vermijden dat geregistreerde prostituees hun kamer onderverhuren aan derden moeten ze deze herkenningprocedure elk uur herhalen. Er is met veel rekening gehouden: zo staat er in de badkamer bijvoorbeeld een douche en geen bad, zodat de klant een meisje niet kan verdrinken. Verder heeft de politie een aparte kamer in het

gebouw, zodat agenten snel kunnen uitrukken als er iets fout gaat. Ook financieel zitten de prostituees safe in Villa Tinto. Ze betalen slechts 50 Euro per shift van 12 uur en een dag vrijaf nemen kan zonder problemen.

Vraag en aanbod

Bij de meisjes zelf zijn de meningen over Villa Tinto verdeeld. De voordelige huurprijs en de veiligheid zijn pluspunten, maar over de grootschaligheid zijn sommigen minder te spreken. Ook voor de klanten die niet echt op zoek zijn naar een vluggertje, is het gebrek aan intimiteit een struikelblok. 'Bandwerk' noemen ze het. Verder vinden een aantal meisjes de veiligheidsnormen wat té streng. De herkenningprocedure die elk uur herhaald moet worden zorgt wel eens voor hinder in het heetst van de strijd. Toch lijkt het Schipperskwartier met Villa Tinto al wat veiliger, maar of het imago van prostituees hierdoor de hoogte in schiet, valt af te wachten.

Anja Goyens

Het zwaard van Damocles hangt stilaan wederom boven het hoofd van de diploma vissende medemens. Op deskundige wijze worden door de betreffende onderwijzende instelling de prestaties van de jongvolwassenen gewikt en gewogen. Het verdict is immer confronterend: of ze worden na verloop van tijd losgesneden van het zorgeloze studentenbestaan, of ze worden onderweg neergeknuppeld door middel van een overdosis buizen. Eigenaardig genoeg kennen beide scenario's hetzelfde plot: inschepen en wegwezen.

Judas Taddëus is dan ook de geknipte heilige om te aanroepen in tijden waarin een goede 100 gram steun en toeverlaat best wordt gemaakt. Hij is het die de eer te beurt valt de hopeloze zaken en wanhopige mensen in bescherming te nemen. Dit kutpatronaat heeft hij te danken aan het feit dat hij dezelfde voornaam draagt als de verrader van Jezus. Geen levende, vergane of verkoolde ziel wou J.T. dus aanroepen voor om het even welk nevenproject. Uit bittere ellende ontferm je je dan over zaken die bij Ladbrokes 1 tegen een belachelijk hoog natuurlijk getal zouden noteren.

Dagdagelijks uitzichtloze situaties allereerste ter harte nemen vereist begrijpelijkerwijze het strikt volgen van uitgekende procedures. Omdat het baren van wanhoop piekt in de zesde maand van het jaar, wordt er dan ook vriendelijk verzocht volgende richtlijnen te volgen teneinde een vlotte afhandeling te kunnen verzekeren.

De weeën

Wil je de powerpoint-uitreksels die de cursus uitmaken liefst met beamer en al in de darmkanalen der lesgevers rammen, stel jezelf dan niet op als auteur van academisch, didactisch verantwoord materiaal, maar bid tot Judas Taddëus. Heeft

de overdosis koffie tot gevolg dat je het kleinste kamertje met een frequentie om het schijt van te krijgen moet bezoeken, breng dan in geen geval de volledige rol zijdezacht poeppapier in, maar smee Judas Taddëus om een stoelgang met een kleiner debiet.

Als je al je hoop tevergeefs hebt gezet op een oplossing naar Nederlands model voor overlastbezorgers in de trend van huftherhuizen ofte klotenkoten voor de luidruchtige student, wend je dan niet langer tot die (huisjes)melkende kotbaas, maar bid tot Judas Taddëus.

Moesten je grijze cellen nachtlawaai knarsen uit angst dat de geleerde stethoscoop 's anderendaags geen correcte hersenkwabgolven zou opvangen, leg dan geen inwendige verzameling van slaappillen aan, maar tel slaapverwekkende schaapjes in de achtertuin van Judas Taddëus.

De geboorte

Als de dood voor de minachtende grijze grijns op het aangezicht van de betweterige beul? Begin dan niet als een idioot te knikken met stotterende knieën, maar zuig een coherent, met adjectieven gekruide verhaal uit de duim van hij die weet hoe het is om geen tunnel te zien, laat staan licht aan het einde ervan, Judas Taddëus.

Liggen de meerkeuzevragen werkelijk niet in de inne-minne-mutte lijn, speur dan niet verder naar alternatieve vogelpikmethodes, maar richt uw pijlen hoopvol op Judas Taddëus.

Vindt er ter wille van de exclusieve kostumering een ongevraagde irrigatie in okselgebieden plaats, vergrijp je dan niet aan droogleggende deodorants, maar wens het dichtslibben van de schuldige poriën door toedoen van, jawel, Judas Taddëus. Geeft de schrijfstok forfait op het moment dat het sluitstuk van een degelijk gefundeerd betoog dient te worden neergepend, vouw dan geen Airbus van je antwoordblad, maar vertrouw erop dat Judas Taddëus het laatste lekje blauw bloed alsnog ter beschikking stelt.

De Nageboorte

Ben je het vagevuur gepasseerd en heb je de laatste pan-Europese duit geruild voor nog een Bolleke op die nuchtere maag, drink dan het volgende op de poef en ga naar de Bank van de Post, maar laat Taddëus met zwalpend zwaard en kotsende knuppel voor wat hij is in zijn verankerd schip. En vaar je roes uit op de zee van zattigheid tijdens een geslaagde vakantie.

Thomas Vanhees

WIET U WAT?

Dat de UA meer is dan een warm nestje waar slimme jongens en meisjes zich intellectueel kunnen verrijken, wist u al. Dat er studenten zijn die al eens experimenteren met illegale genotsmiddelen waarschijnlijk ook wel. Het hoeft niet te verbazen dat druggebruik zich niet beperkt tot tuig dat in een kartonnen doos woont. Wij vroegen ons af in welke mate de student rookt, slikt, snuift of spuit en wat hij daarover denkt. Omdat u niet kon wachten op de uitslag van de grootschalige enquête die pas aan de UA liep, zochten wij al een en ander uit.

Studenten staan bekend als grote aandeelhouders in de alcoholconsumptie. Uit een informele rondvraag bij studenten op de Campus Drie Eiken en de Stadscampus blijkt dat ze ook niet vies zijn van andere genotsmiddelen. 70 % van de 60 ondervraagde studenten heeft ooit zijn astrale hersenbanen verkend of zijn escapistische verlangens met wondermiddelen bevredigd. We peilden ook, aan de hand van enkele simpele ja-nee-vragen, naar hun kennis over drugs en naar hun houding tegenover drugsvoorlichting en een eventuele

legalisering. De resultaten roepen heel wat vragen op: een groot aantal studenten, zo blijkt, is wat naïef als het gaat om het gebruik van illegale geestverruimers. Acht op tien studenten staan achter een volledige legalisering van softdrugs. Los van de vraag of legalisering een goed idee is, lijken studenten er zich bovendien niet van bewust dat de wettelijke omkadering heel wat problemen veroorzaakt (zie kader). In werkelijkheid is er nu zo goed als geen wet, maar dat baart gebruikers blijkbaar geen zorgen; een stem pro legalisering heeft vaak meer weg van een politiek statement dan van een nuchtere houding.

Daarnaast staan onze boekenwormen blijkbaar niet stil bij de problematische term 'softdrugs'. Op één student na, zijn ze allen tegen het toelaten van 'harddrugs'. Heel wat specialisten verwerpen echter het onderscheid tussen hard en soft. Psychologen, psychiaters en therapeuten komen dagelijks in contact met mensen die lijden onder de neveneffecten van het gebruik van geestverruimende middelen. Zij spreken dan ook graag van het 'hard gebruik' van softdrugs; een verslavend gebruik met chronische gevolgen voor de psyche en het gedrag. Deze addertjes onder het

rookbare gras worden niet in de berekening van de student betrokken.

Met al deze dubbelzinnigheden en moeilijkheden in gedachten, lijkt het me in de eerste plaats belangrijk dat men geen onbezonnen standpunten inneemt. Het is dan ook des te schrijnender dat de helft van de studenten toegeeft dat ze niet voldoende kennis hebben over de voor- en nadelen van een joint. De ironie wil dat bij de niet-gebruikers acht op tien er dan weer wel zeker van is dat ze goed ingelicht zijn. Dergelijke resultaten kunnen ons misschien veel zeggen over de politieke gevoeligheid van de drugsproblematiek. Het hele debat wordt daarbij getekend door eenzijdige pro's en contra's, veel vooroordelen en weinig feitelijke kennis. Drugs worden al te vaak als een middel beschouwd om zich politiek te profileren als progressief of conservatief. De ondervraagde studenten gaan onder diezelfde stigmatiseringen gebukt en velen van hen blinken spijtig genoeg uit in onwetendheid. Misschien wordt het inderdaad eens tijd voor een degelijke voorlichting en een nuchtere en onpartijdige analyse.

Christoffel Hendrickx

De regering worstelt al jaren met het inpassen van blowgedrag in de samenleving. Er is al heel wat heibel geweest over de oude rondzendbrief, waaruit een onduidelijk beleid en een willekeurige beslissingsgrond spraken. In principe werd op 28 januari 2003 de drugswet van paars-groen goedgekeurd. Nu is de rondzendbrief, die de parketten en de politie een houvast moest bieden voor de toepassing van de veelbesproken wet, herschreven. Het document, van de hand van de vorige minister van Justitie, Marc Verwilghen, werd door de parketten als onbruikbaar afgedaan. De definitie van 'problematisch gebruik' van cannabis en de registratie van gebruikers deugden niet volgens de procureurs-generaal die de rondzendbrief moesten ondertekenen. Een werkgroep met specialisten van de parketten, leden van de dienst Strafrechtelijk Beleid en van het kabinet Onkelinx buigen zich over een nieuwe tekst. Die zou voor de zomer klaar zijn. In welke richting de wijzigingen gaan, wil Onkelinx nog niet kwijt. Ondanks deze moeilijkheden bij de regering zijn de ondervraagde studenten zeker dat 'de legalisering' mogelijk is en maar beter nu dan nooit kan plaatsvinden.

Waar leg je de lijn?

Omdat we niet enkel uit wildengaanvangezichtsloze cijfers, spraken we met Sebastien, een student politieke en sociale wetenschappen die er naast zijn studentenleven nog een heel ander bestaan op nahoudt. Hij weet zijn studies immers te combineren met de occasionele drug. Wij wilden weten hoe hij dat doet.

dwars Hoe ben je voor het eerst in contact gekomen met drugs?

Op mijn veertiende rookte ik mijn eerste jointje. Dat was toen iets speciaals, iets waar ik nog niet veel van afwist. Omdat mijn vrienden het deden wou ik het ook wel eens proberen en dat beviel mij goed. Ook paddestoelen aten we wel eens; dan gebeuren er soms echt gekke dingen. Daar is het ook heel lang bij gebleven maar op mijn achttiende begon ik in plaats van op café meer en meer naar clubs te gaan. Daar pakte ik mijn eerste 'bolleke' (xtc-tablet, nvdr) en ontdekte ik een heel andere wereld, de wereld van het blijven doorgaan, het feest dat niet stopt. Later ben ik dan overgescha-

keld op coke, wat ik nog beter vond. Ook speed heb ik wel eens geprobeerd maar dat beviel mij niet zo.

dwars Zijn er ook drugs die je nooit zou proberen?

Heroïne. Te gevaarlijk volgens mij. Ik heb al van verschillende mensen gehoord dat je "eraan hangt" na je eerste shotje en dat zou ik zonde vinden. Hoewel ik af en toe iets neem, wil ik niet afhankelijk zijn van iets. Ook MDMA en LSD vind ik link. Dat zijn dingen die je volgens mij niet in de hand hebt.

dwars Je studeert ook nog. Valt het studentenleven eigenlijk te combineren met de vele feesten en drugs?

Moeilijke vraag. Ik denk dat ik ook wel een beetje het geluk heb, of de discipline, om in de belangrijke periodes volledig van al die dingen af te blijven. Dan is het af en toe een jointje, maar niet meer dan dat. Ik heb veel mensen rondom mij zien afhaken hoewel ze aanvankelijk heel gemotiveerd waren om iets te maken van hun studies. Door de combinatie van drugs en feesten zijn ze de realiteit wat uit het oog verloren en hebben ze hun studies opgegeven om zich in het nachtleven te storten. Meestal komen ze

dan ook nog in de horeca terecht. Daar kunnen ze zo'n mensen wel gebruiken.

dwars Hoe kan je als student al die drugs betalen?

De meesten verdienen iets bij, in de horeca dus bijvoorbeeld. Sommige drugs zijn ook helemaal niet zo duur. Speed kost maar vijf euro per gram, pilletjes vijf euro per pil.

Paranoia

dwars Is het gebruik van drugs tijdens de examenperiode een hardnekkige roddel of is er iets van aan?

Het is zeker geen roddel; ik ken genoeg mensen die heel de nacht blijven doorstuderen op een gram speed. Het is maar de vraag wat ze er twee dagen later nog van weten, maar op dat moment zal het zeker wel zijn nut hebben.

dwars Ligt het dan ten dele aan de universiteit, die teveel eist van de studenten?

Nee, dat denk ik niet. Misschien zijn er richtingen waarin dat wel zo is, maar bij ons zeker niet. Meestal zijn het studenten die weinig naar de les gaan, niets doen

tijdens het jaar en daarom hun toevlucht zoeken in zulke ultieme reddingsmiddeltjes.

dwars Hoe zit het met voorlichting? Heb je het gevoel dat je genoeg kennis hebt over drugs?

Nee, en soms dringt dat ook wel eens tot mij door. Ik neem bijvoorbeeld regelmatig coke, maar dat betekent niet dat ik besef welke gevaren dat op lange termijn met zich meebrengt. Ik kan alleen maar afgaan op wat ik voel op dat moment en achteraf. Van marihuana weet ik dat dan weer wel perfect. Als je jarenlang blowt heb je ook wel eens een aanval van paranoia of schizofrenie en daar komt nog bij wat ik met sommige van mijn vrienden zie gebeuren. Er zit er nu nog één in de psychiatrie. Maar dat betekent niet dat ik niet meer blow, hé. Als je het in beperkte mate doet is het veilig volgens mij.

dwars Maar om terug te komen op die voorlichting: denk je dat de universiteiten daar een rol in kunnen spelen?

Ja, natuurlijk. Het zou een deel van het

"Het is zeker geen roddel; ik ken genoeg mensen die heel de nacht blijven doorstuderen op een gram speed."

Interview met een student die gebruikt

pakket algemene opvoeding moeten nemen...

dwars Hoe moeten ze dat dan doen?

Een folder met het nummer van de drugslijn zou al veel doen, denk ik (die folders liggen er, nvdr). Of misschien een algemeen vak invoeren waar drugsvoorzichting een onderdeel van is.

Oplossing?

dwars Ben je voor legalisatie van soft drugs?

Stiekem is ook wel leuk, maar toch zou het geen slecht idee zijn. Voor mij mag het zelfs verder gaan en mogen hard drugs er ook bijhoren. Alcohol bijvoorbeeld is volgens mij een veel gevaarlijker dan coke. En als je't legaliseert kan je beter controleren wat, hoe en waar er wordt genomen. Als je ziet wat voor spul je soms in je handen krijgt... Ik herinner mij bijvoorbeeld iemand die een lijn aan het leggen was en mij er ook één wou geven. Ik heb vriendelijk bedankt toen ik zag en proefde dat het kalk van de muren was. Die testteams vind ik ook een heel goed idee. Die komen naar feestjes en testen gratis je pillen. Je zou ervan schrikken hoeveel rommel daar tussen zit. Als je altijd zou weten wat je

dwars Hoe zie jij die legalisering van hard drugs dan?

Het ideaal zou zijn moest de staat het verdelen onder mensen die afhankelijk zijn. Die verdeling is gratis en gedoseerd. Bij dat pakketje zou dan wel psychologische begeleiding horen. Voor wat, hoort wat.

dwars Zie je daar echt de oplossing in?

Ja, het is mogelijk als het idee goed wordt uitgewerkt. Weet je wat het rare is als ik dit aan iemand vertel? Hun reactie is altijd: "Ja maar, dan gaan er toch veel meer mensen aan de drugs geraken." Onzin. Het is tijd om de ogen te openen en te zien dat er veel meer mensen drugs nemen dan iedereen denkt. Het is perfect mogelijk om een normaal leven te leiden en toch af en toe een snuifje te nemen. Voor marihuana gold lange tijd hetzelfde taboe. Nu is daar al wat meer openheid rond omdat ook enkele hooggeplaatste mensen toegaven dat ze er niet vies van waren. Met hard drugs is het juist hetzelfde. Je zou er echt van opkijken als je wist hoeveel mensen het al gedaan hebben.

dwars Hebben je medestudenten weet van je verborgen leven?

Een stuk of vijf mensen weet het, omdat ik ook weet dat zij het doen. Er wordt eigenlijk weinig over gesproken, tenzij je elkaar toevallig tegenkomt op een feestje. Niemand hoeft het te weten, vind ik. De mensen veroordelen je nogal snel.

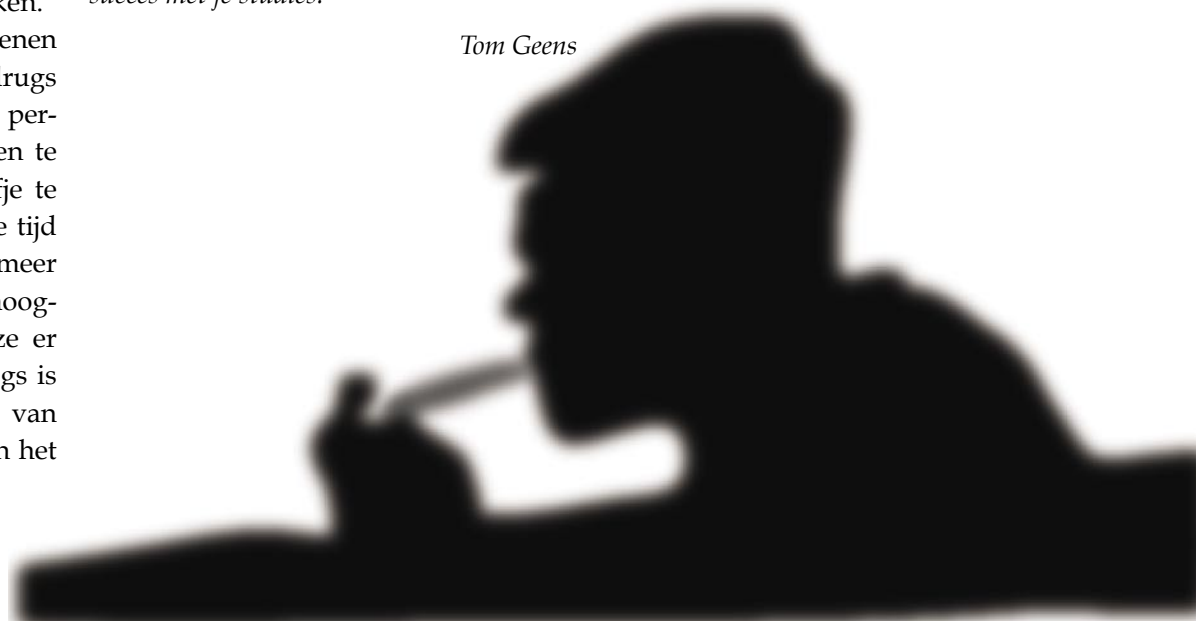
dwars Heb je nog een laatste wijze raad?

Ja, blijf niet blind voor wat er rondom je gebeurt en veroordeel niet. En ga ook niet te lichtzinnig om met eender welke drug.

dwars Zullen we doen. Bedankt en nog veel succes met je studies.

Tom Geens

"Ik herinner mij bijvoorbeeld iemand die een lijn aan het leggen was en mij er ook één wou geven. Ik heb vriendelijk bedankt toen ik zag en proefde dat het kalk van de muren was."

Apen aan de Schelde!

“Ach, noem mij maar de Oude Kastanjeboom”, zegt een rijzige kastanjeboom met mooie lokken en een lach in zijn ogen. We zitten in een huisje aan de d’Herbouvillekaai op de groene, vervuilde terreinen van “De Petrol”, een kilometer Hobokenwaarts van de Kennedytunnel. Wat verderop staan industriële constructies die door Panamarenko bedacht hadden kunnen zijn, omzoomd met straten als de Naftaweg, Lysolweg, of de Metaalstraat. Maar hier, achter het huisje dat je zo zou voorbijrijden, heeft de rommel vriendelijke vormen aangenomen: een moestuin, een heuse Skate-City, een atelier,... Hier bloeien de Scheld’Apen.

Het begon eind jaren '90. Enkele enthousiastelingen kneedden de Weltschmerz en energie van de jongeren op de Groenplaats en samen kraakten ze een pand in de Meistraat; het Project VogelVrijStraat, een plaats waar alles mocht, was geboren! “Schrap de omschrijving ‘randdebielen’ toch maar”, bedenkt de Oude Kastanjeboom zich. Na enkele weken, volgde de bestorming en ontruiming, maar de krakers weken uit naar de oude havenkantine op de d’Herbouvillekaai. Het stadsbestuur toonde begrip en de ‘Scheld’apen’ werden erkend als Jeugdbeweging. In die jaren

woonden tot 40 jongeren in en rond het gebouwtje. Er ontstonden muziekgroepjes als de ‘A.M.brassband’ of ‘Maskemachine’. Absolute toppers als ‘Think of One’ en ‘Zita Swoon’ kwamen er repeteren, knutselaars en ‘tactiele’ kunstenaars van allerlei slag konden aan het werk in de tuin. Een echo van de creatieve sfeer van toen vind je in de roman ‘Walvis’ van Tom Naegels uit 2003.

In 2004 viel even het doek over de Scheld’apen. Vlakbij werd een doortrekkersterrein voor zigeuners aangelegd en hun nachtrust was niet gebaat met een quasi-gekkenhuis waar wilde feesten tot de sleur van alledag behoorden. Bovendien stonden de woon-

wagens van de krakers in de weg. Het jeugdhuis werd gesloten, de Scheld’apen zouden uitwijken naar het ‘Noordkasteel’. Toen dat plan toch niet doorging, trokken de jongeren alle registers open; er kwam een grootschalige campagne. Dat was niet moeilijk want iedereen uit de culturele scène had wel iets van doen met het broeinest aan de d’Herbouvillekaai. Het protest kon niet worden genegeerd en sinds april '05 staat het jeugdhuis weer ter beschikking van onstuimig Antwerpen.

Elke vrijdag kan je er aanschuiven voor een goedkope vegetarische maaltijd in de ‘Volxkeuken’. Het publiek bestaat niet meer enkel uit verlopen kunstenaars; door

de wijde bekendheid van de Scheld’apen, lopen er nu ook nieuwsgierigen, die niks met het jeugdhuis te maken hebben, tussen de dampende potten. Het ruwe, revolutionaire decor (waag het niet een ‘cola’ te bestellen) en de vele, loslopende honden zorgen voor de ‘cool’, het psychedelische urinoir met hoog dak en magisch licht kan gelden als een kathedraal van graffitikunst. Een andere vaste afspraak zijn de eigenzinnige Kontra-films op zaterdag, en natuurlijk de optredens (zie kalender op website). Bovendien knutselen de Scheld’apen deze zomer zomaar even een concertzaal in elkaar.

Maar kan iedereen met teveel energie hier nu altijd terecht? “Nee, daar zijn we van afgestapt. In het begin liep het hier vol junkies die zich af en toe ook kunstenaar noemden. Zo’n prutsers willen we niet meer! We willen een mama zijn voor jonge talenten die zo bezeten zijn van hun kunst dat ze niet aan eten denken, zo van die echte fiepen. Dat soort kerels vind je trouwens niet enkel in de kunst, hoor. Mannen als Darwin, awel, dat zijn ook fiepen.”

Scheld’apen, d’Herbouvillekaai 36, 2020 Antwerpen, www.scheldapen.be

*Jabko
foto: AMOZ*

Zie ook achterflap

Wie ruist er door de UA-wandelgangen?

De conciërge van de stadscampus vertelt

Na een tergend distillatieproces hakte ik de draconische knoop door om de man achter de schermen van onze stadscampus bij valavond op te zoeken en te onderwerpen aan een snedig vragenpeloton. De man in kwestie sluimert met een gelijkaardig vegetatief gedachtengoed als dat van menig flamboyant student, maar hij weet zich wel de beginselen van het duivelse voyeurisme in stijl aan te meten. Wanneer studenten wegsijpelen uit de dagelijkse sleur in de agora-catacomben, flabbert hij op zijn actieterrein. Het betreft hier de huisbewaarder van onze stadscampus. En deze conciërge is een butler, een vader en een voetveeg. De conciërge is en ziet alles. Hij vormt de korte lijn tussen constatering en uitvoering.

Marc Cornelis is de goedlachse, 47-jarige sleutelbewaarder van onze campus. Ik slingerde als woudaapje aan zijn losse tong en graaide met mijn hand in zijn doofpot. Wie meende een keel te moeten opzetten om de openbare zeden te verdedigen, is reeds lang gemummificeerd, of zwijgt althans als vermoord. De conciërge vertelt en daar houden wij van!

Billen bloot

“Enkele maanden terug, een zaterdagvoormiddag, zette ik mijn dagdagelijkse wandeling in doorheen de eindeloze wandelgangen van het R-gebouw. In alle rust rondkijkend sloot ik lokaal na lokaal af. Ik werp altijd voor de veiligheid nog een blik in de leslokalen voor prularia die mogelijk achtergebleven zijn of eventueel gespuis. Op diezelfde manier en nietsvermoedend belandde ik in stilte aan lokaal R230. Bij de deuropening lagen kledingstukken op een hoopje gesmeten. Stomverbaasd en krabbend in de baard, keek ik in het rond maar geen spoor van de nudisten. In een ooghoek zag ik prompt twee konten boven de zitjes uitkomen. Twee studenten waren er in allerijl en zonder enig schroom een nummertje aan het opvoeren. Tussen de zitjes, op het tapijt het beste van zichzelf gevend. Noodgedwongen heb ik de bloedgeile tandem laten opschrikken. Met m'n sleutelbos bengelend boven de dampkringen gebaarde ik hen dat de tijd op was en ik de deuren wenste te sluiten. En de tijd bedrieg je niet, ook al is hij mannelijk, zo bleek althans. Want nog geen vijf minuten later stormde het duo de aula uit

“Twee studenten waren in allerijl en zonder enig schroom een nummertje aan het opvoeren.”

en koos het hazenpad. Ik kreeg zelfs geen antwoord meer op de vraag of het goed was.”

Naadloos spuiten

“Je kan jezelf geen betere haard voor daklozen en rabauwen inbeelden dan de sanitaire hokjes van de campus. Het allooï dat we daar aantreffen tijdens de wintermaanden heeft geen naam. Junkies vormen de luizen in de pels en tevens de meest problematische groep waarmee we sporadisch in contact komen. Op één van mijn rondes kruiste ik twee individuen ter hoogte van blok B, die daar naar mijn mening niet thuishoorden. Van op afstand hield ik een oogje in het zeil terwijl ik met mijn collega een informeel onderhoudsgesprek hield. Maar ik zag hen afzakken naar het sanitair voor gehandicapten. Daar schuilt een slang tussen het sloof, dacht ik. Vanuit die ruimte hoorde ik trouwens een in het Nederlands-met-Engels-accent

nagesynchroniseerd en onverstaanbaar taaltje met op de achtergrond het geknetter van aluminiumfolie. Daar was op z'n minst gezegd een reukje aan. Op zulke momenten zet ik een stapje terug. Ik steek mijn handen niet in zulk wespennest, dus hield ik het bij het dichtdraaien van de deur. Bij het aandraven van de politie heb ik de deur weer opengemaakt en hebben ze die jongens bij de lurven gegrepen. Het gebeurt ook dat die jongens er toch tussen-uit weten te knijpen. Ze kennen het doolhof hier beter dan ikzelf. De stadscampus houdt van openheid, maar daar hangt een prijskaartje aan.

Olivier Van de Vyvere

Mijn geld. Goed geweten?

Netwerk Vlaanderen voor bancaire ethiek

Wanneer deze redacteur op het einde van de maand weer eens zijn dwarsroyalties geïnd heeft, zijn die binnen de twee dagen opnieuw volledig verbrast aan piramidespelen, revolutionaire keukenrobots en een handvol magische bonen. Merkwaaardig genoeg zijn er blijkbaar toch studenten die verder vooruit denken dan hun onmiddellijke keukenrobotbehoeften en nu al een beetje geld opzij leggen voor onzekerder tijden. Spijtig genoeg durft dit geld dan wel eens buiten hun medeweten om naar producten te vloeien, die nog minder fris zijn dan het modale piramidespel.

Binnen de andersglobalistische beweging profileert Netwerk Vlaanderen zich als het ethische testaankoop voor bancaire producten. Sinds oktober 2003 loopt hun campagne 'Mijn geld. Goed geweten?'. Mathias Bienstman, verantwoordelijk voor de informatieverspreiding over ethische bancaire producten en voor de werving van nieuwe vrijwilligers voor Netwerk Vlaanderen, geeft kort een woordje toelichting.

dwars Wat moeten wij ons juist voorstellen bij deze campagne?

BIENSTMAN Het doel van de campagne is om de banken te overtuigen hun geld niet meer te investeren in onethische producten. Nu richten we ons vooral op investeringen in vuile wapens, maar het kan goed zijn dat we binnenkort ook campagnes lanceren tegen investeringen in bedrijven die het milieu verontreinigen of die de sociale rechten van hun werknemers met de voeten treden. We proberen mensen te laten over-

stappen op ethische spaarfondsen zoals Triodos of Krekelsparen.

Eerst en vooral willen we informatie verspreiden over de bestemming van het spaargeld dat we als spaarders aan de banken toevertrouwen. Het gebeurt vaak genoeg dat er geïnvesteerd wordt in bedrijven die bijvoorbeeld landmijnen of kernwapens produceren. Deze informatie proberen we dan openbaar te maken. Concreet volgen we de investeringen van de 5 grootste banken in België (Fortis, Dexia, Axa, KBC en ING) op. Daarnaast willen we de mensen aanmoedigen hun bank onder druk te zetten zodat ze zich terugtrekken uit deze investeringen. Met succes overigens: van de 5 grootste banken heeft enkel Axa zich nog niet teruggetrokken uit de investeringen die we hebben aangekaart.

dwars Wil Netwerk Vlaanderen met deze campagne vooral de banken of eerder de individuele klant overtuigen?

BIENSTMAN We werken vooral naar de klanten toe, opdat zij zelf hun bank onder druk zouden zetten. We hebben daar een speciaal kaartje voor gemaakt dat ze naar hun bankdirecteur kunnen sturen en daar zijn er nu toch al een paar duizend van verstuurd. Deze druk, natuurlijk samen met de persbelangstelling en het feit dat we bekend staan voor onze sterke dossiers, heeft toch een mentaliteitswijziging teweeggebracht. We worden nu ook uitgenodigd door het topmanagement van verschillende banken om met hen te onderhandelen over ethisch investeren.

dwars De wapenhandel trekt enorme geldstromen aan. Is jullie campagne dan geen gevecht tegen de bierkaai?

BIENSTMAN Dat zou inderdaad zo zijn, mochten we ons op alle investeringen in wapens richten. Nu werken we in de eerste plaats rond vuile en illegale wapens. Wapens waarover een brede consensus bestaat dat ze niet gemaakt of gebruikt zouden mogen worden, zoals landmijnen, clusterbommen en nucleaire wapens. Daarom zijn we ook niet verwonderd over de goede resultaten die we al hebben behaald.

dwars Ethisch sparen klinkt erg mooi, maar hoe zit het met de interest op deze rekeningen?

BIENSTMAN Die vraag komt vaak terug. Er dan zijn ook al heel wat wetenschappelijke studies naar verricht en die tonen aan dat er geen verschil bestaat tussen gewone en ethische spaar- of beleggingsfondsen op het vlak van rente. Wat er wel bestaat is de mogelijkheid om vrijwillig de interest op een rekening af te staan aan een goed doel.

dwars Wat zijn jullie de komende maanden nog van plan?

BIENSTMAN Op 3 mei organiseren we samen met De Morgen een groot debat in de Vooruit in Gent, waar we vertegenwoordigers van de grote banken op de rooster willen leggen over hun investeringen in vuile wapens. Ook willen we tegen deze zomer een rangschikking op onze site zetten van de meest ethische bancaire producten. Zelf willen we ook renteloze leningen uitgeven aan organisaties die voor een sociale en maatschappelijke meerwaarde zorgen. Verder zullen we in het najaar een nieuwe campagne lanceren, maar het thema daarvan houden we liever nog even voor ons zelf.

Mehdi Koocheki

Meer info:
www.netwerk-vlaanderen.be
www.mijngeldgoedgeweten.be

De eerste drie seconden op een bus

Je bent net afgestudeerd als fotografe aan het KASK in Gent en je krijgt de kans om met een beurs in het buitenland verder te studeren. Je kan kiezen uit een aantal landen, waaronder Israël, wat kies je dan? Ine Dehandschutter - de fotografe van de foto's op de volgende pagina's - koos onmiddellijk voor Israël.

INE DEHANDSCHUTTER Ik wou het conflict in het Midden Oosten begrijpen. Het oorspronkelijke idee was om drie maanden te studeren in Israël, uiteindelijk is het twee jaar geworden. In april 2003 ben ik met het openbaar vervoer rondgetrokken van Turkije naar Syrië, Libanon en Jordanië. Zo kon ik het conflict ook beter leren kennen, al begrijp ik het nog altijd niet helemaal.

dwars Kende je jongeren van beide kanten?

DEHANDSCHUTTER Ja, dat maakte wat gebeurde begrijpelijker maar dat betekent nog niet dat ik het goedkeur. Anderzijds was het wel vervelend dat elk gesprek na tien minuten over politiek ging. Soms vielen beide kanten me op net hetzelfde aan. Ik heb op een gegeven moment een Palestijnse vriend en een Israëlische vriend

elkaars telefoonnummer gegeven en ze zijn beginnen bellen. Ze wilden wel afspreken maar dat lukte gewoon niet, een Palestijn geraakt niet tot in Jeruzalem en voor een Israëliër lijken de Palestijnse gebieden onveilig.

dwars Hoe voelde het bij een checkpoint?

DEHANDSCHUTTER De toestanden daar zijn heel vernederend en lastig. Dan begrijp ik soms heel even de aanslagen van de Palestijnen. De typische fierheid botst daar als een jongen van 18 een man van 68 beveelt al zijn kleren uit te doen. Het is daar vaak een kwestie van oorzaak en gevolg. Ik heb wel eens ruzie gemaakt of op een diplomatische manier gereageerd, meer kan je niet doen. Israëlische jongeren hebben legerdienst van hun 18 tot hun 21. Wat moet die jonge knaap aan dat checkpoint doen met een groot geweer in zijn handen, bang door alle verhalen die hij gehoord heeft?

Volgens mij zit de enige oplossing in het onderwijs en de jeugd. Palestijnse kinderen van 5 tot 13 jaar hebben nu alleen negatieve ervaringen met Israëli's, ze kennen alleen de soldaten. Een Palestijnse

vader vroeg me ooit: "wat moet ik aan mijn kinderen vertellen als zij alleen het slechte zien?" Iedereen kent wel iemand die problemen had met de soldaten.

dwars Voelde je dan geen angst om naar die oorlog te trekken?

DEHANDSCHUTTER Telkens ik de bus op stapte dacht ik de eerste drie seconden: waar ga ik zitten om een aanslag te overleven? Ofwel keek ik thuis de hele dag televisie ofwel vertrok ik. Je let anderzijds wel op, meestal voel je de situatie wel komen. Ik ben trouwens geen oorlogsfotograaf, vanop 500 meter afstand kon ik ook foto's trekken. Maar ik ben een paar keer moeten vluchten en ik heb gevaarlijke situaties meegeemaakt.

Zo zat ik 's nachts in een vluchtelingenkamp toen de tanks binnenreden en begonnen te schieten. Dan ga je niet naar buiten om foto's te trekken, je blijft gewoon binnen. Toen ik even terug in België verbleef hoorde ik dat er een bom was ontploft op een markt die ik regelmatig bezocht. Ik heb direct vrienden gebeld om te horen of ze ongedeerd waren in plaats van in te storten omdat ik daar had

kunnen zijn. Uiteindelijk is de kans op een ongeval met de wagen groter dan dat je omkomt door een bomaanslag.

dwars Hoe gaat er aan toe in het dagelijkse leven in Israël?

DEHANDSCHUTTER Eigenlijk is Israël redelijk westers, het voelde zelfs raar om te gaan studeren in "de 53ste staat van de VS", hoewel het land ontegensprekelijk ook veel van het Midden-Oosten heeft. Israëli's lijken veel meer op Palestijnen dan ze zelf willen. Palestina is een heel andere cultuur, het echte Midden-Oosten. Het gaat er wel anders aan toe dan we hier soms denken, op televisie zien wij en ook de Israëli's alleen maar aanslagen. Maar dat nieuws is maar een heel klein stukje van het leven in Israël, dat is alleen wat de media laten zien. Ik heb daar twee jaar geleefd en ik heb nooit een aanslag meegemaakt. Ik leefde daar zoals hier, ik ging naar school en ik zat 's avonds op café.

Bart Braem

Je kan portretten van Ine Dehandschutter bekijken in de tentoonstelling 'Tuurt' van 5 tot 22 mei in het Geuzenhuis in Gent en daarna van 28 mei tot 18 juni in Brugge. Meer info op www.matuvu.nu

Het regent in Israël en Palestina

Een nieuwe bibliotheek voor Antwerpen

Niet onopgemerkt geopend

Op 22, 23 en 24 april werd er gefeest op het De Coninckplein. De nieuwe Permekebibliotheek opende haar deuren en het jaar Antwerpen Wereldboekstad was ten einde. De literatuur moest dan ook gevierd worden. Schrijvers als Tom Lanoye, Al Galidi en Ramsey Nasr waren van de partij en de Antwerpenaar werd getraceerd op lezingen, muziek, rondleidingen in het nieuwe gebouw, een ontbijt en boekenbals voor jong en oud.

Na de officiële opening ging vrijdagavond het lezersfeest van start. De bibliotheek zette haar deuren wagenwijd open en het volk stroomde toe. Het indrukwekkende

gebouw (ooit een Ford-garage, vandaar Permeke) bleek niet alleen een enorme boekenvoorraad te herbergen. De opvallende glazen kubus vooraan doet dienst als grand café, er is een auditorium voor allerhande voorstellingen, een vergaderruimte, en ook het stadskantoor (waar je terecht kan met al je vragen over de stad) wordt er gehuisvest.

De bibliotheek zelf valt op door haar ruimtelijkheid, licht en de eerder industriële architectuur. Op de benedenverdieping, 'De Markt', worden de meer populaire boeken in rode, rollende boekenkasten bewaard, is er plaats voor de kinderboeken en kan je je boeken inleveren en uitleenen. Alles gebeurt uiteraard elektronisch (zelfs het sorteren!) zodat het personeel volledig ter onzer beschikking staat voor belangrijkere zaken. Op de bovenverdieping is er dan de 'Open Ruimte' en de onvermijdelijke leeszaal waar de stilte wordt geëerd. Van stilte was er op de opening gelukkig nog geen sprake.

Elk hoekje van de bib werd benut. De witboeken die eerder dit jaar in het kader van ABC

werden uitgedeeld werden tentoongesteld, met verve door honderden mensen volgeschreven en -getekend. Marcel Vanthilt liet bekende Vlamingen voorlezen en in het auditorium lazen auteurs voor uit eigen werk.

Zo bracht Dimitri Verhulst een lezing ten berde en dat uit het cahier (26 cahiers die elk een

letter van het alfabet vertegenwoordigen en ingevuld werden door evenveel duo's van schrijvers en kunstenaars) dat hij met de acrobaat Danny Ronaldo opgesteld had: een dialoog tussen een circusartiest en zijn paard. Gerda Dendooven wist ons dan weer te boeien met een verhaaltje over drie oude zusters, de liefde en de dood, en ook auteurs als Bart Moeyaert en Stefan Hertmans deden hun ding.

Ondertussen kon je hoog in het stadskantoor de wat intiemere interviews met onder andere Jef Geeraerts, Chris de Stoop en Oscar van den Boogaard bijwonen en werd er op het plein zelf duchtig gevierd. De Stad wil er voor zorgen dat de buurt rond het plein ervaart onder invloed van dit initiatief. Men wil voor meer diversiteit zorgen en zo het verval en de marginaliteit die welig tierden op en rond het De

Coninckplein tegengaan. Tussen pot en pint wist één van de architecten die tien jaar geleden mee aan de wieg stond van dit project ons te vertellen dat de Stad de oude garage ooit opkocht met dit nobele

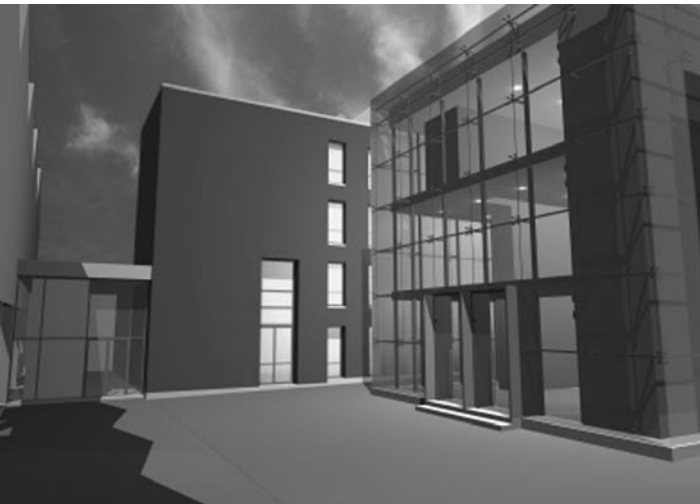
doel voor ogen zonder dat ze er een precieze bestemming voor had. Men heeft pas laat beslist dat er een openbare

bibliotheek moest komen. Sterker nog, de architecten hebben moeten ontwerpen zonder dat ze wisten waar ze eigenlijk naartoe moesten werken.

In elk geval, het opzet lijkt geslaagd. De vastgoedprijzen zitten in de lift en een 'Zuid-effect' lijkt op til. Wat er met de huidige, minder begoede buurtbewoners moet gebeuren, is natuurlijk een ander paar mouwen...

*Ciska Hoet & Evelien Wouters
illustratie: <http://bibliotheek.antwerpen.be>*

De illustratie is een virtuele weergave van de ingang van de Permeke bibliotheek.

Interview met Michael Vandebril

Artistiek coördinator van ABC Michael Vandebril heeft onze stad mooi door het Wereldboekenstadjaar geloodst. Wij keken met hem terug op het afgelopen jaar maar vroegen ook naar zijn mening over de buurt.

dwars Denkt u dat de komst van de nieuwe bibliotheek een gunstige invloed zal hebben op de buurt?

VANDEBRIL Ja, ik denk van wel. Een bibliotheek heeft een publieke functie, er komen sowieso mensen naartoe. Dat betekent een nieuwe publieksstroom in deze wijk, de mensen gaan deze wijk ontdekken. Je zit bovendien ook vlak bij het station en de Meir, deze buurt hoort dus gewoonweg bij het geheel van de stad.

dwars Maar als je hier zo rondloopt zie je niet echt veel mensen uit de buurt...

VANDEBRIL Jawel, absoluut wel... Mensen uit de straat en uit de buurt waren heel nieuwsgierig en hunkerden ernaar dat nieuwe gebouw ook eens vanbinnen te zien. Zij zijn dan ook in groten getale aanwezig vandaag. Het is natuurlijk ook niet uitsluitend een bibliotheek voor de wijk hé, het is iets voor de hele stad.

dwars Denkt u niet dat het voor de buurtbewoners eerder een negatieve zaak is om deze buurt te herwaarderen, met hogere huurprijzen tot gevolg?

VANDEBRIL Ja, dat is al bezig, daar

heb je geen bibliotheek voor nodig. De Stad steunt deze beweging door er een bibliotheek te zetten, maar ook door het bouwen van andere gebouwen zoals het Designcentre en de vernieuwing van het Astridplein. Deze combinatie herwaardert de hele wijk en het effect daarvan is inderdaad dat de huurprijzen gaan stijgen. Maar je ziet ook dat de mensen dan meer energie gaan steken in het opknappen van hun huizen, wat van deze wijk terug een gezellige, leefbare omgeving maakt.

dwars En hoe kijkt u terug op het jaar Antwerpen Wereldboekenstad?

VANDEBRIL Dat waren twaalf lange maanden. We hebben veel kunnen doen: grote opvallende dingen, maar ook veel intieme, kleine en die vind ik minstens even belangrijk. Antwerpen Wereldboekenstad wordt dit weekend afgesloten maar de organisatie Antwerpen Boekenstad leeft verder, dat blijft een vast onderdeel van het cultuurbeleid. We gaan initiatieven blijven nemen, en projecten ondersteunen. Aangezien we samenwerken met de stedelijke dienst, de bibliotheek en o.a. het Letterenhuis zullen we nog genoeg serieuze dingen op poten zetten.

dwars Staan er dan nog grote projecten op stapel?

VANDEBRIL We zijn nu plannen aan het maken en tegen het einde van dit jaar, met

de boekenbeurs, gaan we die op tafel leggen.

dwars Heb je uiteindelijk alles kunnen doen wat je wou met ABC?

VANDEBRIL Dat gaat natuurlijk niet. Antwerpen heeft de titel 'World Book Capital' in 2003 van UNESCO gekregen en dat heeft veel deuren geopend, maar je moet keuzes maken in wat je doet natuurlijk. We hebben soms gekozen voor avontuur. Dan mag je je natuurlijk aan kritiek verwachten, maar zo bereik je ook nieuwe doelgroepen. Er was bijvoorbeeld het undergroundprogramma, Sixpack in Petrol waarbij er een literaire activiteit plaatsvond vóór elke party. Dat was iets dat buiten de lijntjes viel maar niettegenstaande zeer goed gewerkt heeft. Anderzijds hebben we ook de klassieke dingen georganiseerd, zoals de tentoonstelling 200 jaar Vlaamse letteren.

dwars Wat was uw hoogtepunt?

VANDEBRIL Mijn hoogtepunt was een heel klein moment. Simon Vinkenoog -een Nederlandse dichter van bijna 80 jaar die hier vroeger de Beatgeneration geïntroduceerd heeft en Kerouac en Ginsberg vertaald heeft- heeft in onze 'Beatbookstore' in de Wolstraat een gedicht voorgelezen. Dat bruiste. Een heel groot moment was de dag waarop we het grote doek met het gedicht van Tom Lanoye op 'den Boerentoren' ontrolden. Dat gedicht heeft een jaar lang enorm veel indruk gemaakt volgens mij. Uit 'Stad van Letters', de 26 cahiers,

zijn schitterende resultaten voortgekomen zoals de kleine theatervoorstelling van Dimitri Verhulst en Danny Ronaldo, 'de Gigantomaan', speciaal geschreven om op te voeren in het planetarium van de Zoo, in 'de pikkendonker', enkel met een draaiende sterrenhemel.

dwars Hoort vandaag er ook een beetje bij?

VANDEBRIL Ik ben blij dat we kunnen afsluiten met zoiets groots, met een mooie bibliotheek en een groot lezersfeest. Er is op drie uur tijd 3000 man geweest, dus we kunnen zeker spreken van een groot succes. Ik ben een tevreden man.

Ciska Hoet & Evelien Wouters
foto: Ewald Peters

Daag eens een prof voor de rechter

Een handleiding voor al dan niet terecht misnoegde gebuisden

“Als ge goed op tijd begint, en goe blokt, dan zal ‘t allemaal wel lukken”. Mijn vader. Twee weken voor ‘t examen. Niet alleen is het dan te laat om goed te beginnen (hoewel: Pedro Delgado begon in 1993 zijn Tour vier minuten te laat, maar eindigde toch derde op iets meer dan drie minuten van winnaar Indurain), ook tussen goed blokken en slagen ligt een hobbelige kasseistrook waar pech en ongeluk als meedogenloze islamitische doodseskaders op de loer liggen. Zo kunnen een toevallig voorbijwandelende zwarte kat, een schrikwekkend examennummer dertien of een achteloos gebroken autospiegel onderweg nefaste gevolgen hebben op het moment van de waarheid, het mondeling examen. En dan praten we niet eens over de grillen van professoren, hun drang naar willekeur bij het verbeteren, hun mannelijk eergevoel na een blauwtje bij die knappe studente uit eerste lic. Waar zwarte katers en gebroken spiegels tot de risico's van het vak behoren, mogen we ons bij breedgrijnzende en leedvermakende professoren niet zo licht neerleggen. Omdat niet iedere lezer van dwars rechten studeert, en omdat zelfs die categorie vermoedelijk niet meer weet dan hetgeen in de cursus staat (en zelfs dat) legt dwars het één keer voor u uit: de raad voor examenbetwistingen.

Alle begin is moeilijk, zeker als het een examen is. Maar dat is dus waar de ellende start. Niet omdat je een moeilijke vraag had, evenmin omdat je gewoon te dom bent (beide lastig maar niet aanvechtbaar); wel omdat professor x uw gezicht wat akelig vond afsteken tegen het vergaen lichtgroen van de zetels in zijn bureau, u daarvoor vervolgens met een drie belonend. Dat soort situaties vraagt om rechtvaardigheid, en bij gebrek aan een UA-versie van dr. Phill zullen we daarvoor de juridische weg moeten volgen.

Al start die queeste in eerste instantie wel op de universiteit zelf. De ombudsdienst. Het instituut is Zwitsers van origine, en dus niet echt gebrand op conflict. De ombudsman

(of -vrouw, al vermeldt het groene boekje die variant niet) zal trachten in onderling overleg tot een oplossing te komen. Meer dan vergeefs hopen op een excuus en een tweede kans is dat echter doorgaans niet. Minstens kan je bij de brave man inlichtingen krijgen omtrent de eventueel te volgen procedure. Al zal overbluffen van dit artikel lastig worden.

Belangrijk is dat je dan binnen de vijf dagen na de bekendmaking van de deliberatie, beroep aantekent bij de voorzitter van de examencommissie. Je legt klacht neer, waarna de UA intern op zoek gaat naar een fout. De UA treedt dus zelf op als beroepsorgaan, en moet een gemotiveerde beslissing nemen binnen de vijftien dagen.

Eén en ander staat overigens beschreven in het examenreglement. Ben je te laat, zal je beroep onontvankelijk zijn, en dus niet eens behandeld worden. En dat legt dan weer een hypotheek op de eventuele verdere beroepsmogelijkheden, want om de juridische procedure te mogen volgen, zal je eerst een negatieve beslissing van de examencommissie moeten hebben. Vijf dagen dus, niet getalmd!

Te weinig punten, geen oplossing via de ombudsdienst en niet het gewenste antwoord van de examencommissie gekregen? Geen nood. Ook als de gehele UA zijn rug naar je keert als ware je de baarlijke dumbo, de nieuwe raad voor examenbetwistingen opent zijn deuren en werpt je een reddingsboei toe. Objectiviteit at last!

Bij de raad kan je een beslissing van de examencommissie (ook van de tuchtcommissie overigens) betwisten. Opnieuw heb je vijf dagen om je verzoekschrift (aangetekend ditmaal) in te dienen. Die korte termijnen zijn er om te vermijden dat je pas in december weet of je in oktober mocht beginnen aan het volgende jaar. In dat verzoekschrift horen jouw gegevens, die van de UA en je klacht. Verder kenmerkt de procedure zich door alle garanties van een gerechtelijke procedure: objectiviteit, mogelijkheden tot wraking van raadslieden, openbare zittingen waarop gepleit wordt, en een definitief oordeel.

De raad gaat echter je examenresultaat niet aanpassen. De bevoegdheid om dat

te doen, rust net exclusief bij de examencommissie. Wel kan de raad bevelen dat er opnieuw een deliberatie volgt, maar dat bepaalde motieven expliciet genegeerd moeten worden, of andere motieven expliciet geëvalueerd dienen. Ook mogelijk is dat een nieuw examen wordt opgelegd, hetgeen bij ernstige twijfel vermoedelijk de oplossing zal zijn.

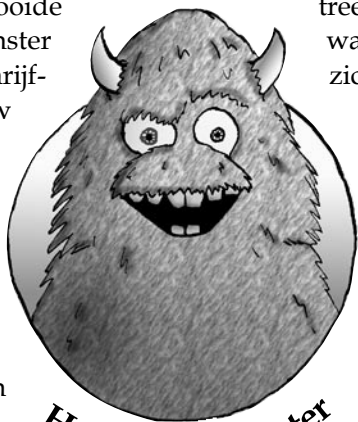
Te technisch? Een voorbeeld? Stel: je krijgt een vier na een examen dat echt meer verdiende. Je vermoedt dat je relatie met de zoon van de professor in kwestie er voor veel tussenzit, maar je krijgt de examencommissie niet zover je resultaat te hervormen. Bij de raad krijg je de kans één en ander te bewijzen: je hebt je kladpapier nog, je laat anderen die aan het voorbereiden waren in hetzelfde lokaal getuigen, kortom je bewandelt alle opties die openliggen om je gelijk aan te tonen. Geloof de raad je, zal je vermoedelijk ‘voorlopig’ al kunnen inschrijven voor het volgende jaar. ‘Voorlopig’ is dan in afwachting van een nieuwe, definitieve beslissing van de commissie, of een nieuw examen voor dat vak.

Blijf je zelfs na deze procedure ontheemd achter, niet getreurd. Willy Sommers haalde ook nooit een universitaire bul, en kijk eens waar hij het gebracht heeft.

Matthias Debruyne

*Centrale ombudspersoon UA : Patrick Cras
direct telefoonnummer: 03 821 57 57
e-mail: patrick.cras@ua.ac.be*

Met dit haartje poëzie uit de oude doos voltooide het Harig Monster exact 8 jaar geleden een schrijfopdracht Engels; trouw aan Moeder Natuur en meer dan ooit berustend in zijn lot. Welnu, beste lezers, zoals Bob Dylan reeds wees op de steeds veranderende tijden, zo ook wil ik nu een einde maken aan mijn lijden.

**Hair, hair, hair
I've got hair everywhere
On my legs on my back
On my chest and on my head**

**What should I do
Or what could I do
Nothing can repair
My overwhelming hair**

**But life goes on
And hair grows on
So I let it there
Everywhere**

Zonder een traan weg te pinken zeg ik eveneens vaarwel tegen al die gênante situaties bij de kapper. "Meneer, zal ik eveneens uw nektapijt wegscheren?" Waarna laatstgenoemde driftig op zoek ging naar het eerstvolgende stukje huid met maanlandschapprofiel. tevergeefs:

wat volgde was immers een gefrustreerd gesleur aan de kraag waarbij het ander uiteinde zich langzaam maar zeker in de keel van de klant sneed en deze verstikt achterliet. Meestal werd ik dan opnieuw wakker wanneer de verstopte tondeuse met rukkende epileerbeweging van tussen mijn bilspleet werd verwijderd. Nooit meer!

Zo ook zal geen badmeester mij nog liggen hebben met zijn verplichte badmutsen voor het ganse lijf. Om nog maar te zwijgen van het immer verscheurende douchediem: wassen met zeep of met shampoo. Mythes voor de geschiedenisboeken!

Want voor u, beste lezer, staat een totaal nieuwe realiteit: het VOLLEDIG KALE

MONSTER. Voortaan geen filosofisch gezwets omtrent het uiteinde der haren noch nestwarmte dicht bij de huid, maar wel uw reactie op dwars' oproep naar viriele kandidaten: de ware naaktheid!

Tot volgend jaar!

Wim Marivoet

HEEFT U BELANGSTELLING IN EEN ERNSTIGE BIJVERDIENSTE? DAN MOET DIT U ZEKER INTERESSEREN!

U bent dynamisch en gemotiveerd, u kan overtuigen en u bent contactvaardig.

Kan u zich een aantal uur per week vrijmaken, in grote mate zelf te bepalen.

Een bijverdienste in de financieel commerciële sector. Wij garanderen u voorafgaandelijk een opleiding dus geen voorkennis vereist.

Duidelijke carrièrevooruitzichten en wij zorgen voor uw kennistools.

Minimum vereiste A2-diploma en een getuigschrift van goed zedelijk gedrag.

Voor meer inlichtingen contacteer ons vrijblijvend:

Falco Consulting bvba

Telefoon 0475/27.52.99

Of stuur uw naam en telefoonnummer door en wij nemen met u contact op:

FalcoConsulting@hotmail.com

ADVERTENTIE

Het leven zoals we denken dat het is?

Aangezien ik ongeveer even vertrouwd ben met het concept life-style als met het voortplantingsgedrag van de Oostzee-mossel (voor de geïnteresseerden: grootste geslachtsdeel tot lichaamratio op aarde) en een zichzelf respecterende student toch van alle markten een beetje thuis hoort te zijn wil hij de interessante blijven uithangen op menig feestje, had ik geen andere keuze dan het bij de horens vatten van de spreekwoordelijke koe. Gelukkig was de 'koe' in kwestie de jonge Jana Tricot, die elke dinsdag en donderdag op één terug te vinden is als Jana in het programma 16+.

16+ tracht een beeld te scheppen van het dagelijkse leven op en rond een middelbare school. Een dagelijks leven waar mij enkel een wazige roes van goedkope drugs, in brand vliegende chemieopstellingen en veel, veel klappen van geschokte tienermeisjes in mijn met acné behangen gezicht is bijgebleven. Het relatieve succes van de serie wijst er nochtans op dat er blijkbaar toch nog ergens mensen rondlo-

pen die vervuld van nostalgie naar hun jaren op de schoolbanken terugkijken. Jana geeft verdere tekst en uitleg:

dwars Wat is 16+ eigenlijk?

JANA TRICOT Je kunt het min of meer vergelijken met Kaat en Co. Het is een docufictiereeks. Het grote verschil met Kaat en Co is dat deze serie niet rond een bepaalde persoon draait, maar eerder rond een school en heel het leven errond, dus zowel over de leerlingen, de leerkrachten als over de ouders.

dwars Docufictie is een relatief nieuw genre voor Vlaanderen. De laatste jaren hebben we in het televisieaanbod een verschuiving gezien van fictie naar docusoaps, biedt docufictie eigenlijk een meerwaarde naast deze twee?

TRICOT Je kunt je natuurlijk afvragen of amusementsprogramma een meerwaarde bieden tout-court. Toch denk ik dat het genre zijn plaats heeft. In fictie-series zoals thuis of flikken kunnen de scenaristen veel verder gaan en maken de personages dingen mee die je normaal in 10 mensenlevens zelfs niet meemaakt. Docusoaps zoals 'Het leven

zoals het is' zijn dan weer veelal gebonden aan ruimte en tijd en hebben niet altijd de mogelijkheid om een bepaalde problematiek goed uit te werken. Ik denk dat docufictie als tussengenre de mogelijkheid biedt om "Je kunt je natuurlijk afvragen of amusementsprogramma een meerwaarde bieden tout-court." De jongste verhaalt te vertellen binnen een setting die toch zeer herkenbaar is voor de meeste mensen. Vooral 16+ is zeer herkenbaar voor een grote groep, aangezien bijna iedereen kinderen of kleinkinderen heeft die nog op de schoolbanken zitten of er anders zelf nog op zit.

Petrol

dwars De laatste jaren zijn de kijkers bedolven onder allerhande tienerfilms of -soaps. Hoe groot is het gevaar eigenlijk om te vervalten in de gebruikelijke clichés bij het draaien van een serie over schoolgaande jeugd?

TRICOT Goh, ik denk dat je nu eenmaal niet om bepaalde clichés heen kunt. Op elke middelbare school in het land zul je wel iemand vinden die gepest wordt en het blijft ook de leeftijd van de eerste verliefdheden. Anderzijds hebben we

bij het draaien zeer veel advies gekregen van het ministerie van onderwijs en van Klasse, het maandblad voor leerkrachten, ouders en leerlingen, zodat we toch een zo getrouw mogelijk beeld van de realiteit kunnen geven. De jongste acteurs in 16+ zitten trouwens zelf nog in het middelbaar onderwijs en de meeste andere zijn tussen de 21 en de 23, dus ook bij hen ligt de schooltijd nog vers in het geheugen.

dwars Hoe sterk is de gelijkenis tussen de Jana uit de serie en de Jana die nu voor mij zit?

TRICOT Volgens mijn vrienden zijn er zeer veel gelijkenissen. Mijn personage is net zoals ik heel extravert en uitbundig, toch denk ik dat ik net iets volwassener en minder oppervlakkig ben dan de Jana uit de serie, die redelijk egocentrisch is.

dwars Voor zover ik weet is dit je eerste televisie-ervaring, hoe zijn de programmamakers eigenlijk bij jou terecht gekomen?

TRICOT Eerder toevallig eigenlijk, ik was juist werkzoekende toen ik op een feestje in de Petrol werd aangesproken door de vriendin van een vriend van mij, met de vraag of ik niet op tv wou komen. Mijn eerste reactie was eerder negatief, maar toen ze het concept uitlegde, leek het me wel interessant. Uiteindelijk werd ik dan gebeld voor een auditie en mocht ik ook na de 5e keer nog terugkomen, ondertussen had ik de ploeg ook een beetje leren kennen en toen ik gebeld werd met de mededeling dat ik bij de twaalf geselecteerden zat uit meer dan 300 kandidaten, heb ik dan maar toegezegd.

Mainstream

dwars Wat is nu juist het verschil tussen acteren op de planken en acteren voor een camera?

TRICOT Het blijft toch raar, zo voor de camera's staan, al je bewegingen moeten natuurlijk binnen het kadertje van het televisiescherm passen. Dat is ook het grote verschil met theater denk ik, op tv moet je je bewegingen erg klein maken, wat het acteren ook wel makkelijker maakt. Je hoeft immers geen grootse gebaren te maken om je boodschap over te brengen. Reality werkt meestal met mastershots, die dan later worden aangevuld met bepaalde close-ups. Dat kan soms tot problemen leiden. Zo ben ik in de eerste aflevering met 4 verschillende kapsels te zien.

dwars Ben je tevreden over de sfeer op de set?

TRICOT Zeker, we zijn echt een hechte club geworden. We gaan nog geregeld samen iets drinken, niet alleen met de acteurs maar met de volledige crew. Ik heb ook zeer veel geleerd van iedereen.

dwars Ik neem aan dat 16+, net zoals alle VRT-programma's, eerst door Censydiam getest is. Hebben zij nog dingen veranderd?

TRICOT Ze hebben wel hun zeg gehad. In het originele concept zouden de personage's op tijd en stond tegen de camera praten, en dat hebben we op aanraden van Censydiam laten vallen. Het programma is ook meer mainstream en meer in de richting van een soap gegaan, de scherpe kantjes werden er een beetje afgevlind.

dwars Ben je zelf tevreden met de kijkcijfers?

TRICOT Ik denk wel dat die naar verwachting zijn. We zitten hoger dan Kaat en Co in het begin, nu maar hopen dat ze niet gaan dalen. Als je wil mag je ook wel iets persoonlijkere vragen stellen hoor.

dwars (wordt rood, begint te stotteren en gooit lijstje met vragen over de dikte van de lens dan maar weg) Ah, euhm, heh, even zien. Hoe is het in de liefde??

TRICOT (lacht) Tot hiertoe heb ik daar nog niet veel geluk in gehad, maar ik geef de moed nog niet op.

dwars Zou de Antwerpse student ook mogen weten in welke cafés je de moed niet opgeeft?

TRICOT Tegenwoordig kan je me zowat overal tegenkomen denk ik, meestal zit ik in Café au lait, maar je kunt me even goed terugvinden in de Kassa 4, de Muze of de ViaVia. Een echt stamcafé heb ik niet.

dwars Weet je al wat je gaat doen nu de opnames voorbij zijn?

TRICOT Niet echt eigenlijk. Als de

resultaten van deze reeks goed zijn, komt er waarschijnlijk een tweede serie. Het was alleszins ontzettend leuk en mochten er nog leuke projecten mijn richting uitkomen dan zou ik zeker geen nee zeggen, maar het kan even goed zijn dat dit meteen mijn laatste werk voor televisie was. Ach, we zullen wel zien zeker.

Mehdi Koocheki
eigen foto

“Ik denk dat docufictie als tussenggenre de mogelijkheid biedt om een afgerond verhaal te vertellen binnen een setting die toch zeer herkenbaar is voor de meeste mensen.”

Oud UĀ-studente in de Moslimexecutieve

Wie een maand geleden regelmatig afstemde op een of andere opvolger van het Gesproken Dagblad om te weten of de toestand van Karol Wojtila ernstig, stabiel of onomkeerbaar was, heeft wel eens wat opgevangen over verkiezingen voor de Moslimraad die dan later op haar beurt een Moslimexecutieve zou moeten kiezen. Maar wat is die Moslimraad? Net zoals de zelfbenoemde

SEVDA KARAASLAN Uit de 184 kandidaten werden 68 leden gekozen, waarvan 5 vrouwen. Er waren ook maar 10 vrouwelijke kandidaten dus is het positief dat toch de helft is verkozen. Ik denk niet dat ik mijn zetel uitsluitend aan vrouwen te danken heb. In mijn nabije omgeving zijn er toch mannen waarvan ik weet dat ze op mij gestemd hebben, of die dat althans beweren. Volgens mij keken de mensen vooral naar het profiel van de kandidaten

en in Antwerpen stond ik vrij sterk, want in vergelijking met de Turkse mannen die hier kandidaat waren beschik ik over een universitair diploma en ben ik perfect tweetalig (Nederlands en Frans). Ik ken zowel de Belgische als de Turkse maatschappelijke situatie vrij goed en omdat er in onze gemeenschap niet al te veel mensen zijn die iets bereikt hebben of een hoger diploma haalden, weten de mensen dan ook wel wie je bent Als licentiaat in

“In mijn nabije omgeving zijn er toch mannen waarvan ik weet dat ze op mij gestemd hebben, of die dat althans beweren.”

de rechten ben ik vaak een aanspreekpunt voor vragen i.v.m. een huurcontract of over de formaliteiten bij een huwelijk met een buitenlandse partner. Veel hangt natuurlijk ook af van je persoonlijke inzet: ik heb bewust campagne gevoerd op trouwfeesten, bijeenkomsten enz. en ook duidelijk mijn standpunten naar voor gebracht. Merkwaardig genoeg kwamen er geen vrouwen voor op de Marokkaanse lijst zodat sommige Marokkaanse vrouwen zeggen op mij, een Turkse, te hebben gestemd.

dwars Hoeveel van zulke lijsten waren er dan?

KARAASLAN De lijstindeling gebeurde op basis van etnische afkomst, zo heb je dus de Marokkaanse gemeenschap, de Turkse gemeenschap, de groep van andere culturele aangehörigheden (zoals bijvoorbeeld Pakistanen) en als laatste

opvolgers van Het Laatste Avondmaal een verzameling bejaarde, bebaarde en wereldvreemde mannen? Toch niet allemaal, zo blijkt: Licentiate in de Rechten Sevda Karaaslan, die twee jaar geleden nog op Campus Drie Eiken te vinden was, werd immers ook in de Moslimraad gekozen als één van de drie Vlaamse vrouwen op...ja, hoeveel eigenlijk?

de groep van de tot de islam bekeerde Belgen. Deze relatief kleine groep was voor de verkiezingen per taalgebied ingedeeld en de andere groepen per provincie. Een deel van de Marokkaanse gemeenschap heeft de verkiezingen geboycot: enerzijds omdat sommigen van mening waren dat de vorige moslimexecutieve niet goed had gewerkt en dat een nieuwe executieve geen oplossing zou bieden, anderzijds ook vaak uit ontwetendheid. In aantal zijn ze een grotere gemeenschap, maar de inschrijvingen en de opkomst aan de stembussen lagen veel lager dan bij de Turken. Daardoor is de zetelverdeling in ons voordeel met 40 zetels voor de Turken, 20 zetels voor de Marokkanen, 6 zetels voor de andere culturele aangehörigheden en 2 zetels voor de bekeerde Belgen.

dwars Kan je die verschillende gemeenschappen vergelijken met de verschillende politieke partijen in de gewone politiek?

KARAASLAN In theorie wel, maar eigenlijk is niet de etniciteit van belang

maar de religie. Ik voel me meer Belg dan Turk, tenzij dan wanneer ik er op vakantie ben. Zodra de Raad er is, moeten we samenwerken om een positief beeld van de Islam te scheppen.

Waarom?

dwars Wat is eigenlijk het hoe-en-waarom van die Moslimraad?

KARAASLAN De Islam als godsdienst is officieel erkend in 1974. De eerste stappen om een orgaan op te richten dat instond voor de organisatie van de eredienst en de belangenverdediging van moslims werden gezet in 1978. De 68 verkozenen voor de Moslimraad kan je een beetje vergelijken met een parlementaire vergadering waaruit een soort regering bestaande uit 16 gewone leden plus één voorzitter, de Moslimexecutieve dus, gekozen wordt die dan als aanspreekpunt voor de overheid fungeert.

dwars Wat ging er eigenlijk fout met de vorige Executieve?

İslam Konseyi Seçimleri 20 mart 2005

ANTWERPEN BÖLGESİ ADAYI

Sevgili KARDEŞLERİM,

Bildiğiniz üzere İslam dini 1978 yılında Belçika Devleti tarafından resmi bir din olarak tanınmıştır. Bu resmîyet, Belçikada yaşayan diğer din mensublarına ait hakların müslüman topluma da Tanınacağı anlamına geliyordu.

Fakat yıllar süren mücadele ve çabalara rağmen henüz sahip olduğumuz haklarımızdan gerektiği gibi yararlanmadık. Camilerin tanınması, cami görevlilerinin tayini, okullardaki son zamanlarda lokalde olsa ortaya çıkan başörtüsü problemleri, okullarda boş geçen din derslerine öğretmen tayini ve günlük hayatta kimliğimizden dolayı karşılaştığımız problemler ivedilikle çözülmesi gereken meselelerimizdir.

Haklarımızın elde edilmesi, kullanılması ve korunması işbaşına gelecek olan yeni İslam konseyi üyelerinin kendi aralarındaki uyum ve hükümet yetkilileri ile kurucuları iletişime bağlıdır.

Ben, müslümanların haklarını en iyi şekilde savunma inancına, gerekli bilgi donanımına sahip bir ferdiniz olarak 20 Mart 2005 tarihinde yapılacak seçimde desteğinizi bekliyorum, yapılacak seçimlerin Belçika müslümanlarına Hayırlı olmasını Cenab-ı Allah'tan niyaz ediyorum.

Sevda Karaaslan

DOĞUM TARİHİ-YERİ:	01.07.1977	BRÜKSEL
ÖĞRENİMİ	: 1990-1996	KONINLIK ATHENEUM ANTWERPEN
	: 1997-1999	UFSIA HUKUK FAKÜLTESİ
	: 1999-2002	UA. LISANS EĞİTİMİ HUKUK FAKÜLTESİ
	: 2003-2004	ULUSLARARASI SİYASAL BİLİMLER FAKÜLTESİ YÜKSEK LISANS
YABANCI DİLLER	: Nederlands, Fransızca, İngilizce, Almanca	

HUKUKÇU - Juriste

Sevda Karaaslan

“Eigenlijk is niet de etniciteit van belang maar de religie. Ik voel me meer Belg dan Turk, tenzij dan wanneer ik er op vakantie ben.”

in subcommissies nuttig werk verrichten. Daarnaast moet er geschaafd worden aan de structuur. Daarmee bedoel ik dat er bijvoorbeeld maatregelen moeten komen ten aanzien van leden die de vergaderingen niet bijwonen en dat er voor bepaalde taken echte deadlines nodig zijn.

dwars Werden er al concrete agendapunten bepaald?

KARAASLAN De eerste dossiers die moeten worden aangepakt zijn natuurlijk

de erkenning van de moskeeën en de toewijzing van imams zodat daarvoor financiering door de overheid mogelijk wordt. Daarnaast moet de procedure voor de vorming en de aanstelling van Islamleerkrachten terug worden opgestart, evenals de inspectie op de instellingen daarvoor en de leerkrachten zelf en de leerstof die ze doceren. Ook de geestelijke zorg, begeleiding in ziekenhuizen en gevangenis, en moslimbegraafplaatsen behoren tot de kernbevoegdheden van de Mos-

limexecutieve.

dwars Hebben vrouwen een speciale rol in de Executieve?

KARAASLAN Als vrouwen trachten we ook andere punten op de agenda te zetten: de positie van de vrouw, een betere communicatie naar de buitenwereld toe over waar de Executieve mee bezig is (eventueel met zendtijd op radio en televisie) en zeker ook jeugdzorg en criminaliteit. We willen ons dus niet beperken tot de bevoegdheden die het orgaan in '98 had maar er echt een integratiecentrum van maken. Daarvoor hopen we natuurlijk op een budget dat ons bijvoorbeeld toelaat bij deskundigen onderzoeken te bestellen zodat we kunnen zeggen dat we de problemen die er in onze gemeenschap zijn samen met de overheid willen oplossen. Op korte termijn streven we echter vooral naar een autonoom statuut want anders blijven we afhankelijk van de goede wil van de ministers die ervoor verantwoordelijk zijn. Vandaag de dag hebben we minister Onkelinckx maar over enkel jaren hangen we misschien af van iemand van het Vlaams Belang.

Raf Huybrechts & Goedroen Van Hove

KARAASLAN Meer dan wat er in de pers verscheen weten wij daarover natuurlijk ook niet. Een van de pijnpunten was de onevenredige verdeling tussen Marokkanen en Turken, toen nog in het voordeel van de Marokkanen. Een andere factor was het te beperkte budget: ik hoor van mensen die in de vorige executieve zaten dat ze zelfs leningen moesten aangaan om werkingskosten zoals het onderhoud van de gebouwen en de lonen van de medewerkers te betalen. Ook kreeg van de 17 mensen die dan uiteindelijk in de 'echte' executieve zetelden alleen de voorzitter een vergoeding, terwijl de vele en vaak late vergaderingen toch niet licht combineren met een job. Daarom pleiten wij nu voor zitpenningen en onkostenvergoedingen.

Kernbevoegdheden

dwars Wat is jouw visie op de nieuwe Executieve?

KARAASLAN Het is belangrijk lessen te trekken uit het verleden. Om de representativiteit van de Executieve te waarborgen, willen we dat de leden van de Moslimraad naast hun raadgevende stem in belangrijke materies toch ook doorslaggevende adviezen kunnen formuleren. Zo behoud je de ambitie bij die mensen terwijl ze ook

Kultuur met een grote C

Sentiment en emoties in de hedendaagse kunst vormen het thema van de tentoonstelling 'Emotion Pictures' die nog tot 5 juni in het Muhka te bewonderen valt. Verschillende disciplines werden samengebracht. De nadruk ligt niet enkel op het tonen, maar ook op het ontroeren. Een ode aan de smoelentrekkerij.
www.muhka.be

Het Zomerfestival Vlaanderen valt op verschillende locaties in Vlaanderen tijdens de maand juli te beleven, o.a. in Kapellen en Lier. Wat je allemaal wanneer kan gaan bekijken is echt te veel om hier op te noemen, maar je kunt altijd meer informatie op de website vinden.
www.zomerfestival.be

'What the butler saw' van Joe Orton, een van de bad boys van het Britse theater in de jaren '60, speelt vanaf 27 mei in het Fakkeltheater. Interessant weetje: twee acteurs van de originele cast van dertig jaar geleden, Ivo Pauwels en Daan Hugaert, werden voor deze voorstelling uit het bejaardentehuis gehaald.
www.zuiderpershuis.be

Op 9 juni speelt de theatervoorstelling 'De Tochten' in de Monty. Het is een coproductie van het Nationaal Theater Irak en de vzw Cactusbloem uit België.
www.monty.be

Obi Wan en co hoeven we zeker niet meer voor te stellen, maar toch zouden we graag vermelden dat ze hun lightsabers vanaf 16 mei opnieuw uit de kast halen. De nieuwste Star Wars, 'The Revenge of the Sith', niet 'in a Galaxy far, far away' maar gewoon in de dichtstbijzijnde bioscoop.
www.kinopolis.be, www.ugc.be

Turista, een stuk van Marius Von Mayenburg in een regie van Luc Perceval speelt 10, 11, 14, 15, 16, 17 en 18 juni in het Toneelhuis. Het thema van dit stuk is de letterlijke en figuurlijke spraakverwarring tussen de verschillende landen en culturen van de Europese Gemeenschap.
www.toneelhuis.be

De tentoonstelling 'Beyond desire, Verlangen, attitude en styling in Afrikaanse en Westerse culturen' loopt tot 14 augustus in het Modemuseum. De wederzijdse beïnvloeding van noord en zuid komt hier aan bod. Niet enkel interessant voor fans van luipaardprints.

De mensen van het Fotomuseum haalden kiekjes uit de oude doos van onder het stof. Je kan ze van 24 juni tot 18 september bekijken. 'Belgische fotografen 1840-2005' heet de tentoonstelling.
www.fotomuseum.be

Rinaldo is geen voetballer met een spellingsfout, maar een opera van Händel gebaseerd op Torquato Tasso's 'Gerusalemme Liberata', een toneelstuk over de eerste kruistocht. Van 20 tot 31 mei in De Singel.
www.vlaamseopera.be

Liefhebbers van wereldmuziek slaan van 28 tot 31 juli hun tent voor het Sfinks festival. Hopelijk past het Belgische weer zich die dagen aan de zuiderse klanken op de Boechoutse velden aan.
www.sfinks.be

'Wie heeft de muziek uitgevonden?' Dat is de vraag die Steven en Stijn Kolacny, met als speciale gast Koen Buyse van Zornik, zich op 28 mei in de Arenbergschouwburg stellen. Boudewijn De Groot mag dan al heel lang meedraaien, hij was zeker het niet. Niet dat zijn concert op 1 en 2 juni in diezelfde zaal geen aanrader is. Tijdens de zomermaanden verhuizen de voorstellingen van de Arenbergschouwburg trouwens naar het Openluchttheater Rivierenhof.
www.arenbergschouwburg.be

De Roma toont zo goed als elke dag wel een film. Op 25 mei bijvoorbeeld komt Jackie Brown langs met haar blaffer, op 14 juni kan je naar de laatste dagen van Hitler gaan zien in 'Der Untergang' en op 27 juni is het tijd voor de 'Motorcycle Diaries'. Vrijdag 10 juni kan interessant zijn voor jazzliefhebbers, want dan treden het Nathalie Loriers Trio en het Toots Thielemans Kwartet er op.
www.deroma.be

Jef Van Hoofstat

Kinsey

Liam Neeson is Alfred Kinsey, wetenschapper. Na een traumatische jeugd onder een dictatoriale vader, kiest Alfred voor zijn ware liefde: biologie. Lange tijd is de jonge bioloog gefascineerd door galwespen. Tot hij na een stuntelige ervaring op zijn huwelijksnacht besluit de menselijke seksualiteit onder de loop te nemen. Dit recept staat garant voor verbazing en woede in het puriteinse Amerika. In feite zou zijn

eerste succes voldoende moeten zijn om een degelijke film te maken, maar regisseur Bill Condon weigert hier halt te houden: hij wil per se een morele boodschap meegeven. Jammer genoeg zonder succes. Het verhaal slingert een beetje doelloos rond. Het weet niet of het nu een moraalles wil zijn, dan wel een vranke film over vrije seks. Het resultaat is vis noch vlees. Voeg daaraan nog de fletse acteerprestaties toe

van de acteurs in de bijrollen, met name Laura Linney, die haar puriteinse imago nooit van zich kan afwerpen, en je krijgt een middelmatige film. Enkel Neeson zelf, en de immer charismatische John Lithgow als dictator ten huize Kinney, geven nog licht in de duisternis. Onvoldoende echter: wij bleven onbevredigd achter... SCORE: 55%

The Machinist

Ooit al gehoord van 'method acting'? Christian Bale geeft in deze film een nieuwe betekenis aan deze woorden. Hij viel voor deze rol schrikwekkend veel af: hij is letterlijk vel over been. Bale vertolkt het hoofdpersonage - Trevor Reznik-, een arbeider die al een jaar niet meer geslapen heeft. De reden hiervoor blijft lang een mysterie, maar wat je wél ziet, zijn de gevolgen van die insomnia op de geest van Reznik. De stijl van de film is zodanig kleurloos, dat je na een kleine twee uur het gevoel hebt dat je zelf al een jaar niet meer hebt geslapen. Begrijp me niet verkeerd, dit is niet noodzakelijk een nadeel. Brad Anderson, de regisseur, beoogde namelijk net dit effect. Je beleeft dan ook gedurende enkele dagen mee de 'bad trip' die Reznik ondergaat. Weinig echte gebeurtenissen, des te meer sfeerbeelden en hallucinaties. Het eindresultaat is dan ook bewonderenswaardig beklemmend. SCORE: 75%

White Noise

Over deze thriller van Geoffrey Sax kunnen we snel een oordeel vellen. Een vernietigend oordeel! Michael Keaton speelt Jonathan Rivers, een man wiens vrouw onlangs overleden is. Via een vreemde man komt hij in contact met zijn overleden vrouw. Normale, sceptische studenten verwachten dan tenminste een zigeunerin die in een rokerig tentje je toekomst voorspelt

(Veel geld! Veel sex! Veel rock'n'roll!). De waarheid is echter veel simpeler: de doden communiceren met de levenden via de TV. Nu wisten we allemaal dat dat toestel vele nuttige functies had, maar een link met 'de andere kant'? Gevolg van deze ietwat ridicule setup is een film waarin veel naar 'sneeuw-TV' wordt gekeken, met op de achtergrond zware stemmen en dreigende schaduwen. De bedoeling van een thriller is het publiek angst aanjagen.

Als je dat enkel lukt door op de meest onverwachte momenten een luide gil door de bioscoopboxen te jagen, schort er iets aan je film. Dat had Sax echter niet zo begrepen, en hij liet dit miskunsel toch op de wijde wereld los. Besluit: White Noise is een genrefilm die nooit de clichés van het genre overstijgt, en enkel op de makkelijkste manier zijn doel bereikt: van enige filmische suspens heeft deze regisseur duidelijk nog nooit gehoord. SCORE: 30%

Op de foto: Gerard Cox

Houden van ...

Donderdagmiddag, twee uur. Onder een stralende hemel springen uw twee dwarsreporters gezwind op hun tweewieler om nieuwe horizonten te gaan verkennen. Het is lente, het leven herbegint, alles groeit en bloeit en als twee groene, frisse blaadjes komen we even later aangewaaid in het Sportpaleis. Wij waren uitgenodigd op 'Houden van...', een evenement georganiseerd voor een "vergeten publiek" met "vergeten muziek".

Al snel werd duidelijk wat men onder 'vergeten publiek' verstaat. Zoals er jongeren in horden komen aanstormen op Rock Werchter, zo kwamen hier trosjes grijze, gekrompen en gerimpelde mini-mensjes aangewield en -geschuifeld, voetje voor voetje. Zij offerden allen graag hun plekje aan het raam in het rusthuis op om de Nederlandstalige kitscherige ballads, medleys en hier en daar een toets verouderde kleinkunst te komen beluisteren. Het beloofde voor hen een middag te worden vol zeemzoete nostalgie.

Binnenin het Sportpaleis heerste koning Herfst. Overall zagen we dorre velle-tjes, kromme benen, ruggen en armen, kalende, grijze of gepermanente schedels. Kreten als "we want more" klonken wat zachter dan wij het normaal gewend zijn, er werd wat meer gekucht en gepuift en ook het bestijgen van de trappen nam wat meer tijd in. Het witgele kruis was trouwens opvallend aanwezig en we verdachten de organisatie ervan een verzorger van de palliatieve afdeling achter de hand te hebben gehouden. In elk geval, de oudjes hadden dolle pret toen Bart Van

den Bossche zijn 'Ga Met Me Mee' inzette: de rimpels rockten en de botten kraakten van de reuma en de artrose. Ook het duo Elly en Rikkert passeerde de revue met hun 'Kauwgomballenboom', Samantha rolde kwiek het podium op om stevig van katoen te geven terwijl de zaal enthousiast 'E Viva Espana' meezong. Miel Cools vroeg om een staande ovatie, maar na een "ach" en een "wee" is dat er om begrijpelijke redenen niet van gekomen (die verdomde reuma toch...).

Het waren uiteindelijk vooral ons aller Nicole en Hugo die de show stalen. De armen gingen de lucht in en de oudjes waren dermate enthousiast dat ze zelfs hun kunstgebit lieten meeklappen. De

rode, zwierige jurk van Nicole deed menig mannenhart stil staan en 'De Allereerste Keer' en 'Kom Van Dat Dak Af' konden op veel bijval rekenen. Met hun ingestudeerde (en volgens onze rochelende achterbuurman hilarische) bindteksten wilden ze zich ook nog als komisch talent bewijzen, al hadden ze dat ons inziens beter achterwege gelaten. Ook het vermelden waard is de blonde zangeres Mieke, want om haar kitsch te kunnen smaken moet men echt wel een stel hersenen in degeneratie hebben. Mieke zong dat "een kind zonder moeder als een vaas is zonder bloemen" waarna ze op het lumineuze idee kwam de zaal in te huppelen (wijsheid komt met de jaren, maar blijkbaar niet voor iedereen). Daar wachtte een fan

haar op om haar eens stevig beet te nemen en samen vrolijk een rondje te walsen. Het grote scherm toonde ongenadig hoe ze het mens op slinkse wijze op een stevige duw tracteerde zodat ons Mieke geheel bevrijd haar weg kon vervolgen.

Al bij al leek de grijze massa de muziek zeer te appreciëren. Het Houden Van-orkest, dat gezegend was met de aanwezigheid van een jong, blond koortje, deed erg zijn best en ook de zangers op leeftijd waren vast van plan er het beste van te maken. Toch waren er voor ons net iets te weinig hoogtepunten en net iets te veel nummers waarvan duidelijk was waarom het nooit echt hits waren geworden. Als we zo oud moeten worden, sterven we toch liever jong! Maar ach, laten we ons er maar niet op blind staren, immers: "als je in de stront zit is een scheet een frisse wind," dixit Miel Cools. Wij hebben wij-selijk vroegtijdig de zaal verlaten (onze excuses aan de zanger Gerard Cox) om nog even van de zon, de lente en vooral van onze jeugd te genieten...

Ciska Hoet & Evelien Wouters

“Kijk maar, het is echt op”, zei sjeik Al-Nafti met klem. Hij ging zijn gasten voor naar de paleisveranda, en daar, aan de rand van de woestijn, schaarden ze zich rond het gouden kraantje dat als een tedere bloem uit het zand gegroeid was. Het gezelschap bestond uit Heertjes die zo belangrijk waren dat ze het zelf niet goed konden bevatten, en daarom hadden ze een speciale knecht die het hen elk uur opnieuw moest uitlegen. De directeur-generaal-admiraal van Exxon was er, en zijn collega van Gazprom, en de adjunct-mandarijnen van Shanghai Samoerai Solutions, en allemaal frutselden ze zenuwachtig aan hun das toen Sjeik Al-Nafti aan het kraantje draaide. Maar in plaats van een pikzwarte straal olie, kwam er enkel een schor gerochel. Het was dus echt op! De sjeik zei: ‘In de keuken staat nog een laatste koffiekopje vol. Maar dat krijgen jullie niet zomaar, dit laatste kopje moet voor iets bijzonders worden gebruikt. Ieder die een idee heeft, mag het in mijn oor komen fluisteren en wie het beste, het nobelste en het slimste plan bedenkt, die krijgt mijn dochter Aisja als bruid.’ Het mooie kind in kwestie slaakte een verrukt gillette en liet de zwarte kooltjes in haar gezicht fonkelen.

Al gauw meldde zich een zwerm plannenmakers bij de sjeik, ze namen een nummertje en wachtten op hun beurt, anders ging het niet. Er waren er die het kopje wilden gebruiken om een nano-ruimteschip te lanceren met aan boord een beleefde vraag om hulp aan andere beschavingen. Er waren geheime agenten van de Heertjes die de sjeik influisterden dat het kopje geschonken moest worden aan de trouwe klanten van weleer, en dat daar wel een aardig prijsje voor betaald kon worden. Er waren baardige mannetjes die zeiden dat er met het kopje fundamenteel onderzoek kon worden verricht naar de splitsing van de pruimenquark, want dat zou pas energie opleveren! Anderen betoogden dat de traktors moesten worden aangedreven, het gras gemaaid, de paardencarrousel aangezwengeld, het chocolade-ijs gekoeld,...

“Aagh..”, kreunde de sjeik, “allemaal even wijze voorstellen. En hoe zal ik nu kiezen? Weet jij misschien iets allerslimst?”. In de zaal stond nog een laatste wijsneus, het was Musti, een jonge knaap met sproeten. “Helemaal niet, O genadige Al-Nafti. Ik denk dat we het laatste kopje

“Dat is inderdaad het beste, neem het kopje mee en verdeel het, en neem mijn dochter ook ineens mee, want de laatste dagen is er geen huis meer mee te houden.”

gewoon eerlijk moeten verdelen. Het gaat nu eenmaal niet anders” De Sjeik dacht even na en zei toen met een zucht: “Dat is inderdaad het beste, neem het kopje mee en verdeel het, en neem mijn dochter ook ineens mee, want de laatste dagen is er geen huis meer mee te houden.”

Musti rende naar een hoge heuvel en riep daar alle mensen samen. Toen iedereen stil was, zei hij: “Er is meer dan genoeg

voor iedereen. Ik geef het kopje door, neem maar wat je nodig hebt. En hij gaf het kopje aan de traktorchauffeur

die er beteuterd in keek, maar zijn buurman, de ijsverkoper, troostte hem: “Ach, ik leen jou wel mijn buffel, als je voor mij zo’n ijskelder wil bouwen. En als het te warm is, dan verkoop ik wel gewoon appel met munt in plaats van ijsjes. Het is wat raar, maar het gaat nu eenmaal niet anders.” Waarop de bejaarde buurman van de buurman eraan toevoegde; “Nou, nou, als het echt nodig is, mogen jullie ook altijd mijn windmolen gebruiken, dat lelijke ding staat er nu toch. Als iemand maar voor mij boodschappen kon doen, want zonder auto red ik dat niet. “Dat zullen mijn zonen met plezier doen, ze zijn al maanden werkloos. Oh, en kan

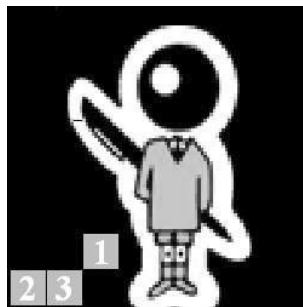
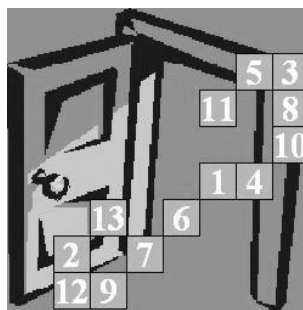
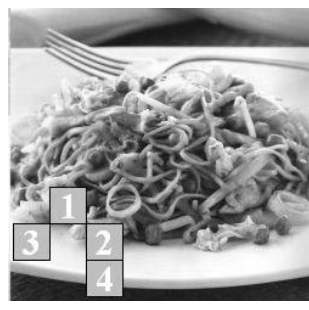
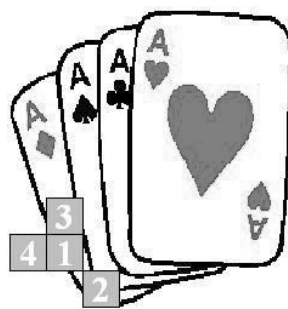
je hen dan ook ineens zonneboilers leren installeren, daar gaan we een gouden zaakje aan doen!”

Verderop hadden de baardige mannetjes een kring toehoorders rond zich verzameld die maar wat graag wilden weten hoe een pruimenquark smaakte. In ruil voor een heldere uiteenzetting wilden ze wel de quarksplijtmachines met rolfietsen aandrijven. Dat was wel wat onhandig, maar het ging nu eenmaal niet anders. Anderen waren wat dichter bij elkaar gekropen, zodat de verwarming uit kon. Dat rook soms wel muf, maar ja, hoe moest het anders?

Al bij al waren de meesten niet ontevreden. In het kopje zat inderdaad wel genoeg voor iedereen. De enige die echt ongelukkig was geworden door het koffiekopje was ... Aisja. Zij hield niet van sproeten en bovendien werd Musti na zijn succes zo verwaand als een prijsshaantje. “Tja, het gaat nu eenmaal niet anders”, suste de sjeik. Maar Aisja vond van wel en ze ging ervandoor met een lieve, berooide oliemagnaat.

Jabko

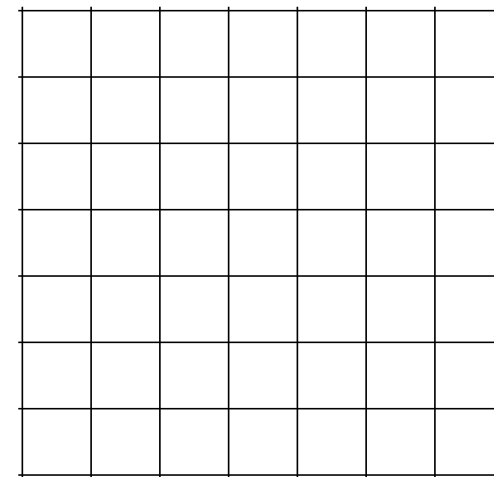
leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dat woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand een winnaar.

Natuurlijk heeft die winnaar prijs. Ook deze keer is dat een interactief gezelschapspel.

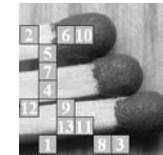

Oplossing dwars 25: Tulp

Had het juist, werd geloot, en verdient dus zonder meer het gezelschapspel dat daarmee gepaard gaat: Daan Wybaillie. Proficiat, nu nog even goed scoren op de exams.

W ₂	E ₆	L ₂	K ₂	E ₅	B ₇	L ₇
O ₆	E ₂	M ₆	I ₇	S ₇	H ₅	E ₅
T ₆	S ₂	Y ₇	M ₆	B ₁	O ₅	O ₅
L ₉	V ₂	A ₉	N ₆	D ₁	E ₈	R ₈
E ₂	V ₉	O ₂	L ₁	U ₄	T ₄	I ₄
E ₃	I ₉	N ₂	K ₂	I ₁	R ₄	G ₄
I ₃	Z ₂	I ₉	S ₉	T ₂	A ₂	N ₄

1 Bild >>

<< Zwavelstokken 2

3 Ei >>

<< Turing 4

5 Oehoe >>

<< Tommen 6

7 Sybil >>

<< RE 8

9 Silvia >>

Amén op de campus

Weergave van een nachtelijk gesprek: "Het is de laatste." "Ik weet het. Het spijt me niets." "Ik voel toch iets. Alsof een standbeeld even kijkt naar die lievelingsduif op zijn schouder." "Mmm...". Inderdaad, dames, heren. Het is zover. Het laatste studentenlied wordt jullie voorgeschoteld, als ware het een dessert na een schranspartij. En eindigen doen we met de onineembare blauwe burcht van de Stads-campus. Wie zorgt er elk jaar weer voor die fijne eerste dag van het academiejaar? Wie zorgt er voor de sfeer op de feestjes? Wie zorgt voor het nachtlawaai op de Ossenmarkt? Dat doen wij, lieve studenten. Wij zijn het waar de clubs om draaien. Maar omdat wij geen gezamenlijk lied hebben, doen we het maar met dat van de representatieve studentenkoepel: Unifac.

Wie, meneer?

De vraag alleen al stellen is zo'n schande dat u onmiddellijk met pek en

veren overgoten zou moeten worden en vervolgens gedwongen zou moeten worden door Villa Tinto te lopen met een kinderwagen, waarin een lief blauwogig baby'tje hartverscheurend om zijn moeder weent. Unifac is de overkoepelende studentenkring van de Stads-campus. De fletsblauwe truien kom je overal tegen en het werk dat ze doen is meer dan bewonderenswaardig. Toon Peeters heeft een jaar van zijn leven aan Unifac gegeven en daarin wist hij de (goed, hier komt het dan) blauwbloezen bijeen te houden en ze te overtuigen van hun organisatietaalent. En hier is hij

geslaagd. Volgend jaar wacht Mervin dezelfde beproeving.

Zingen maar!

Het clublied, op de tonen van De Blauwvoet (in Si-mol, zo leren we uit het notenblad dat op hun site staat), bezingt de eigenlijke bestaansredenen van Unifac. Als een blauwe macht staan ze ons op te wachten. Van waar we ook komen. En hoe leuk is de "UNIFAC"-uitroep op het einde. Het doet zo lekker communistisch aan, vind je niet? Toen het nog bon-ton was om namen te scanderen.

Unifac-clublied

Van over heel het Vlaanderenland gekomen

Staan we hier als één blauwe macht

Als student aan 't UFSIA herboren

Hier in 't Stad ligt de bron van onze kracht

Van Hasselt, Gent, Brugge, Terneuzen

Wij feesten nu samen met één leuze

En zingen allen gezamenlijk in koor:

"Eeuwig student en voor altijd Sinjoor!"

UNIFAC!

Unifac in de hemel

Het is ontegensprekelijk zo dat deze overkoepelende kring Ufsia nauwer aan het hart heeft liggen dan de UA Stads-campus. Door hun positie verbannen uit de tedere rebelrol, blijven ze toch in hun lied Ufsia ophemelen en draagt het schildje nog de duidelijke tekenen van het katholieke verleden. Terwijl ze in hun toren aan de K-blok huizen, weten ze een niet aflatende stempel te drukken op het Antwerps studentenleven. Iedereen leest de Postjes, iedereen gaat naar hun td's, iedereen is al eens tegen die enorme zuil in de Agora gelopen en iedereen ondervindt het laxerende effect van de Hoegaarden aan 1 EUR na hun activiteiten. Leve Unifac! Toch brandt nog één vraag op ieders lippen. Dit stukje is dan ook een oproep aan elke Unifaccer die bereid is om de interne keuken te openen naar het grote publiek. Unifaccers, zeg eens, kopen jullie tijdens jullie Unifac-jaar eigenlijk nog zelf kleren, of zijn jullie verplicht om die truien aan te doen? Alstublieft, help ons uit dit enigman.

Johan Diels & Olivier Van de Vyvere

foto's: AMOZ

V O L X K E U K E N

lees het artikel op pagina 12

